

Kouř stoupal vysoko do černého nebe a zahaloval hvězdy, které bylo možné až do té chvíle vidět. Bylo jasné, že už brzy bude po všem. Do Eviny mysli se začínaly vtírat pocity jako vina, výčitky, strach a zbabělost. Svě chyby si byla vědoma, ale už s tím nemohla nic udělat. Naděje na klidnou noc se začínaly vytrácet stejně rychle jako plameny, které požíraly jeden lidský osud za druhým.

Ráno bude krvavé, napadlo ji a ještě chvíli stála na ztichlém mostě plném kamenných svědků její vlastní slabosti.

„Postav se tomu,“ volalo její svědomí. „Buď silná,“ řvalo z plných sil. „Jen ty můžeš překonat své stinné stránky,“ apelovalo na její zdravý rozum a vlastně i cit.

Prudce se otočila a zírala na lehce osvětlený Pražský hrad. Chtěla tak vymazat posledních pár hodin jejího života. Zavřela oči a přála si, aby se tu objevila ta podivná bytost, co jí už jednou zachránila život. Chtěla vše udělat jinak, opět. Lépe. Pokusit se něco změnit.

Můra ale nepřilétala. Ticho zatím naplňovalo prostor kolem ní, jako kdyby byla v bublině, co ji odřízla od zbytku světa. Jen ona a sochy, jejichž uhrančivé pohledy nemohla setřást. Jako kdyby se dívaly až do nitra její duše, kde v moři informací plavaly odpovědi na ty nejzákladnější otázky lidské existence.

„Musíš jít,“ špitla první z nich. Byla to socha svaté Ludmily. Dítě u jejích nohou začínalo vzlykat a postupně probouzelo svým nářkem i ostatní poblíž stojící sochy. Jedna za druhou začínaly mluvit, nadávat, hádat se mezi sebou.

Zdá se mi to snad, napadlo Evu a snažila se v tom začínajícím chaosu najít jedinou reálnou věc.

„Jdi, než bude pozdě,“ sykla svatořečená žena.

„Ono jí to zabije,“ zavzlykalo dítě.

„Neboj se, Václave. Ona to pochopí.“

„Nic nepochopí. Brzo tady zemře,“ řekla další socha a ostatní se pak začaly ještě více hádat.

„Bože, o co tady jde,“ zakřičela dívka zmateně. Nic nechápala. Vždyť přeci nespí. Tohle přeci není sen.

„Musíš se rychle schovat,“ řekla Ludmila tiše, klidně a důrazně.

„Před čím se mám schovat?“

Ludmila mlčela. Jen ztuhlým pohledem mrtvé sochy naznačila směrem za Evu. Směrem k doutnajícím troskám Galerie Nebesa.

Eva se tím směrem podívala. Viděla jen pár světel od pouličních lamp. Bylo ale neobvyklé, že vše ostatní bylo skryto pod rouškou tmy. Pak zhasla první lampa. Poté druhá a nakonec vše potemnělo.

První, co pak dívka spatřila, byl kouř. Linul se jako had uličkou, která vedla až ke Staroměstskému náměstí. Blížil se pomalu a lživě. Zahaloval paty Staroměstské mostecké věže a postupoval dál.

„Co to je,“ vyjekla Eva.

„To je tvá i naše smrt. Musíš utéct!“

„Kam,“ křikla dívka a stále stála na místě, zatímco se kouř přibližoval.

„Nahoru. Běž nahoru,“ křikla socha a pak už nemohla co říci. Kouř byl tu a nesl sebou pach spáleného masa.

Došlo jí to, až když si všimla něčeho v kouři. Vyjekla a prudce sebou trhla. Kdyby v tu chvíli mohla, vzala by i nohy na ramena.

Sochy mizely v temnotě. Před ní zářil Pražský Hrad a bylo to, to jediné, co vnímala.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 6.

Kniha

Most byl za ní. Proběhla pod druhou věží a rychle tak vstoupila na území Malé Strany. Neohlížela se. Nechtěla ztrácet čas. Netušila, co zlověstného v kouři bylo, ale nemohla se jen tak zastavit. Prosvištěla malostranským náměstím jako neřízená střela a vzala to nejmenší uličkou v okolí směrem ke schodům, co vedly přímo k Hradu.

V půli dlouhého schodiště se zastavila. Sípala a sotva se mohla nadechnout. Rozhlížela se kolem a snažila se najít ten mizerný, záhadný kouř. Nebylo po něm ani stopy.

Oddechla si a sesunula se k zemi. Všechno se kolem ní točilo. Nic nebylo pravidelné a stálé. Světla kolem se vytrácela a zase se vracela. *Vracela se*, prolétlo ji hlavou. *To je dobré znamení*, napadlo ji krátce.

V tom se ozvalo něco podivného. Tiše se to kolem ní protáhlo a zase se to vrátilo do říše mlčení. Jen mírně se natočila tu na jednu, tu na druhou stranu. Nikde nic. Jen tma, ticho a ... kouř plazící se pomalu jako had pod prvních schodem.

Prudce vstala, když tu ucítila něco na noze. Než se dolů vůbec stihla podívat, noha jí zacukala, a celým okolím se ozval Evin křik. Ten dotyk byl tak bolestivý, jako kdyby strčila nohu do samotné kyseliny. Pak cosi trhlo nohou podruhé a Evě bolest prolétla všemi nervovými buňkami v těle.

Kouř se ledabyly jako líné zvíře dál blížil k ní.

„Bože,“ vydala ze sebe tiše.

Pak jí to trhlo i za druhou nohu a dívka v ten moment neměla sil se bránit. Tvrdě dopadla koleno na studený kámen, až jí to vehnalo slzy do očí. Jen matně si všimla ruky, která se drala prasklinou mezi kameny. Sevřela jí nohu a trhla. Nejdříve lehce, ale pak tak mocně, jako kdyby jí nohu chtěla odtrhnout od zbytku těla.

„Bože,“ zakřičela nahlas a snažila se vymanit ze sevření bestie, co jí chtěla doslova roztrhat zaživa. Další trhnutí a Evě se podlomily i ruce. Narazila čelem do hrany kamenného schodu a začínala vidět rozmazaně.

Další puklina přinesla sebou další šubnutí. Cosi chytlo její ruku a usilovně s ní rvalo tak, až Eva měla pocit, že ta paže už není její.

Kouř už byl zde. Cítila ten smrad až v hlavě.

Nakonec našla poslední zbytky energie a z jejich úst se rvalo ven oslabené „Pomoc“ a pak všechno kolem ní potmělo a její srdce se odmítalo.

Cítila chlad. Celé její tělo se třásl. Ne bolestí, což ji potěšilo, ale zimou, což ji opět mohlo rozveselit. Kdyby byla mrtvá, tak by jí přeci zima nebyla. Ruka lehce hladila zem, na níž Eva ležela – hlína. Eva ležela na vyprahlé, chladné zemi a to doslova.

Postupně si její zrak začínal zvykat na tmou, která kolem byla, a obrysy všeho se postupně zvyrazňovaly. Zem, na níž ležela, byla nerovná, plná výmolů a na několika místech se zpod vrstvy hlíny provrtávaly na povrch kořeny rostlin.

Eviny oči si i nadále přivykaly tamního šeru.

Prostor kolem začínal dostávat další rozměry.

Malá místnost připomínající kobku. Žádná okna, žádné dveře. Jen ve stropě cosi, co mohlo kdysi jako vstupní otvor sloužit, ale v tuhle chvíli bylo to jediné, co mohlo Evě pomoci ven, zazděné. Evě celá místnost připomínala sklep, který někdo vykopal a dál už neměl snahu na něm pracovat. Ze zdi trčely nejen kořeny, které vodu neviděly mnoho let, ale i neopracované kusy kamene a cihel. Definitivně to musela být kobka. *Možná hladomorna*, napadlo Evu.

Opět se podívala na zazděný otvor ve stropě. Pravidelnost, s jakou byl otvor vypracován, začištěn a obroušen, ani náhodou nezapadala do celkového vzhledu kobky. Sám otvor tak patrně musel být dodělán později.

Jak si postupně přivykla, uvědomila si, že je v místnosti světlo. Věřila svému zraku natolik, aby jí došlo, že to není klam. Světlo bylo reálné.

„Odkud ale mohlo přicházet. Žádný..“ Ztuhla a dívala se na další neobvyklou věc. Přímo před ní byla do zdi vyryta kniha. Na místo, kde Eva byla, to bylo jako pěst na oko. Nikde nic – jen ten otvor a ta rytina.

Zaujala ji natolik, že ji musela vidět zblízka. Krok, co krok byla rytině blíže, tím víc se vzhled knihy měnil. Jako kdyby odpadávala jedna vrstva za druhou. Rytina teď více připomínala 3D model opravdové knihy. Kožená vazba byla skoro jako opravdová kůže. Někdo si dal opravdu hodně moc práce, aby to vypadalo realisticky – kniha vražená do zdi a nechaná na pospach nepolapitelnému času.

„Dotkni se jí,“ ozval se hlásek jejího vnitřního já. Hlas se v její hlavě lavinovitě šířil všemi směry, až nakonec Eva nevydržela a makety knihy se dotkla.

Cítila, jak se jí drolí písek mezi prsty. Když se celá kniha rozpadla, lekla se Eva tak, až odskočila. Ze zdi trčela ne maketa, natož rytina, ale opravdová kniha v kožených deskách.

„Vytáhni ji ven,“ zašeptal ten samý hlas. „Musíš ji mít. Je to jediný způsob, jak dát vše do pořádku,“ nabádal hlas dívku dál. „Na nic už nečekej,“ šeptal dál.

„Přeci nejsem blázen,“ zašeptala a už se chtěla otočit. Pak ale ztuhla. Kam by měla jít. A kromě té knihy a zazděného otvoru tu nikde nic není. *Takže...možná....No nebo mám halucinace.*

Otevřely se dveře jejího království a v nich stála máma. Držela v ruce tašku plnou Eviných věcí a celá se chvěla.

„Tak co,“ vypadlo z Evy rychle.

„Jo...“ šeptla a křivě se usmála. „Můžeš jít domů,“ dodala a konečně se začala smát přirozeně.

Domů. Bože. Konečně zase uvidím něco jiného než těch pár bílých stěn. Ty stejné občas unavené obličej přepřacovaných sester. Díky Bohu, že už odsud vypadnu. Měla bych napsat Tomovi. Bude šťastím bez sebe.

V tom se za mámou objevil táta. Tedy „Táta“. A najednou si to uvědomila. Byl s nimi sotva pár let. Nikdy jí moc nepřišlo k srdci, ale něco v něm viděla. Něco víc. A teď to i cítila. Dal jí zase mámu. Vrátil jí rodinu.

Prošel kolem nich a zamířil k oknu. Vzal prázdnou tašku, co stála pod radiátorem a začal do ní dávat Eviny věci.

„Nechala jsem ti do pokoje přinést rotoped. Víš, ten, co jsme měli v obývacím pokoji. Doktor říká, že bys na něm měla pravidelně dvakrát denně jezdit, aby si svaly zase zvykly na pohyb.“ Bylo vidět, že jí to vzalo. Utřela si slzy z obličej a došla až k nemocniční posteli.

Pak se otočila na muže a jen krátce řekla: „Ty berle tu nech. Co kdyby...“ a zase začala brečet.

„Mami, všechno bude v pohodě,“ dodala Eva a začínala se soukat postele. V tuhle chvíli seděla s nohama visícíma dolů. Jedna z nich se lehce kývala a druhá byla jako ztuhlá.

„Bože, co to...,“ vyjekla máma hned, jak viděla nehybnou končetinu.

„To je normální,“ zareagovala Eva. „Doktor říkal, že bude chvíli trvat, než se úplně zotaví.“ Podívala se na svého otčima s tázavým pohledem „Podal bys mi ty berle,“ dodala.

Jak to dořekla, podívala se směrem ke dveřím. Venku právě prošla sestra s lékařem. Pak se v jejím hledáčku objevil jeden z pacientů, kterého občas vídala. Zastavil se u jejích dveří a díval se na ní. Jeho pohled byl intenzivní a dalo by se říci až strnulý.

Usmál se. Krátce a podivně. Jeho oči byly jiné. Černé a pak se jeho ruce rozhořely jasným plamenem.

Eva sebou prudce trhla, až její ještě špatně ovladatelná noha prudce kopl před sebe do prázdna.

Když se očima vrátila ke dveřím. Chlapec byl pryč. Jediné slovo jí vytanulo na mysli – halucinace. Asi ranní léky, napadlo ji. Najednou z celého toho momentu měla nepříjemný pocit.

Vrátila se ke zdi s knihou. Přejela prstem po kožených deskách. Bez známky zubu času. Pevně knihu sevřela mezi prsty a trhla. Nic. Kniha byla ve zdi zaseknutá tak pevně, že se Evě opět vrátil ten pocit, že je to přeci jen kvalitní mistrovské dílo. Jen velmi dobře opracovaný kus kamene. Pravda – s geniální precizností a ještě něčím, protože ta kůže na dotek opravdu působila jako pravá kůže.

Chytla knihu i druhou rukou a znovu trhla.

Cosi zakřupalo.

„Sláva,“ zajásala. Pak se okolo místa, kde kniha vystupovala ze zdi, objevily praskliny šířící se postupně dál, až se nakonec celá stěna začala bortit.

Takovou reakci Eva nečekala. Během vteřiny skončila na zemi. Všude kolem poletoval prach ze zbořené zdi. Volným průchodem sem vanul podivně štiplavý zápach a Eva v ruce svírala knihu, která byla tak reálná jako ona sama.

Nadechla se a pocítila přívál pachů. Dírou do kobky proudila rudá mlha a s ní tak neskutečný smrad, že se dívka začínala dusit. Upustila knihu, která tak volně dopadla na zem. Otevřela se na náhodné stránce a rozzářila se. V tu chvíli ale Eva už dokázala vnímat jen ten poletující prach

Beze slov sledovala prach poletující kolem ní. Kroužil v cyklech a s každým dalším klesal níž, až nakonec se všechno kolem Evy vyčistilo. Stála na Karlově Mostě. Za zády měla sochu svaté Ludmily. Mlčela. Nic neřekla, ale i tak v té její kamenné tváři bylo něco známého.

Ve vzduchu ještě visel zápach ohořelé Galerie Nebesa, ale zdálo se, že už není tak intenzivní jako předtím. Noc se začínala projasňovat a tu a tam už začínaly být zase vidět hvězdy.

Kolik asi je, napadlo Evu a ruka jí vjela do kapsy kabátu. Nahmatala telefon a začínala se prokousávat svým zabezpečením. První pin – hotovo, gesto – hotovo. Člověk nikdy nevěděl, zda i toto je dost bezpečné, ale nic víc udělat nemohla. Tři nepřijaté hovory od Tomáše. Čas 22:38.

Cože, zakřičela pro sebe a začínala se dívat na sochy kolem, jako kdyby snad ony znaly odpověď. Neznaly ji, a proto mlčely i nadále. Nezbylo jí nic jiného. Musí mu zavolat, nebo se strachy zblázní.

„Miláčku, promiň,“ začala omluvně a myslela, že její slova ho ukonejší. „Já vím, že jsem měla.... Víím to. Promiň. Už jsem na cestě. Na Karlově mostě,“ odpovídala na jeho otázky. Každá další její odpověď ho víc rozčilovala. „Ještě jednou se omlouvám.“ *Ani netušíš, že jsem ti zachránila život,* prolétlo jí hlavou. *Kdybych ti to tak mohla říct.* „Mám tedy přijet,“ zeptala se vyčerpaně.

Na odpověď musela chvíli čekat, ale nakonec ji dostala.

V jeho voze bylo chladno. Seděla na místě spolujezdce a dívala se skrz sklo ven do nočního města. Tomáš mlčel. Již od chvíle, kdy jí otevřel dvířka od auta, mlčel. Soustředil se na řízení, na správné přidávání plynu a benzínu, na tachometr, na zpětná zrcátka, na chodce, co mu skákaly skoro až pod kola. Naštvaně přitom bručel. V duchu lamentoval. Dvakrát ukázal prostředníček na zmatené taxikáře, ale stále jen mlčel.

On byl sice jako němý, ale jeho tělo to všechno odhalovalo – naběhlá žilka na čele, až příliš pevné sevření volantu, svaly na pažích napěchované k prasknutí.

Chtěla se znovu omluvit. To by bylo už minimálně desáté „promiň“. Mimo těch, které řekla pouze ve své vlastní hlavě. Zatímco se jí myšlenky chaoticky utvářely, dorazily na místo, kde Tomáš bydlel.

Moderně vyhlížející třípatrový dům s velkými byty. Málo obyvatel. V tuhle chvíli byla obsazena ani ne polovina prostoru. V přízemí byla klidná a tichá restaurace – míněno, ještě nebyla natolik známa, aby se z ní stala hlučná putyka. Na střeše prostor pro něco málo živých rostlin a v letních dnech, za teplých a jasných nocí i skvělé místo pro grilování.

Tomáš obýval třetí patro jediný. Chvilí to vypadalo, že se naproti němu konečně někdo zabydlí, ale nakonec byl prodej neúspěšný a Tomášovy vyhlídky na sousedy pohasly. Po pár letech se s tím smířil a postupně i zvykl.

Zarazila se. On nevystupoval, jen vytáhl klíč ze zapalování a dál napružený jako tětiva seděl za volantem a díval se před sebe.

„Myslela jsem, že mě odvezeš domů,“ řekla tichým hláskem. Mlčel i nadále, ale podle paží už začínal být klidnější. Tréninkem a zvýšeným tlakem posílené cévy už nebyly tak výrazné. „Rozhodl si se nemluvit,“ zeptala se a převzala tak otěže jejich vztahu do vlastních rukou a čekala, co se bude dít.

Zatnul pěsti, ale po chvilínce je zase povolil. „Měl jsem strach,“ zamumlal téměř neslyšně. Pak se nadechl, protáhl si ruce, až to ve všech kloubech zakřupalo a otočil se k ní. „Měl jsem o tebe vážně strach,“ zašeptal, aby ho slyšela.

V tu chvíli ho chytla za ruku a cítila, jak mu zase začalo bušit srdce. Teď to jeho mlčení pochopila. Nemusel to vlastně ani říkat. Viděla mu to na očích.

Vybavila si tu známou frázi: Oko, do duše okno. Skrze něj můžeme nahlédnout do nitra každého z nás. Poznáme, když někdo lže, když to někdo opravdu myslí upřímně a Eva právě teď viděla až do jeho žaludku.

Na pár vteřin se několikrát zablesklo a pak přišel ohňostroj. Rachejtle vzlétaly vysoko do nebe a probouzely další ohnivou show. Rudá střídala žlutou a pak přišla modrá a zelená, zářivě bílá a zase přišla na řadu rudá, která přinesla světlo. A z noci se stal den a ohňostroj ustal. Všechno utichlo - až na jednu věc. Svírající bušení u srdce. Bylo zprvu téměř nemožné ho slyšet, ale pak bylo až moc výrazné až ochromující. Až nakonec nebe ozářil výbuch, který sebou bral všechno, co mu stálo v cestě. Tlaková vlna ničila vše skleněné, co jí přišlo do cesty. Sochy se pod náporom hluku začínaly drolit, auta se převracela na střechu a odevšud se ozýval křik.

„Bože. Ani nevíš, jaký jsem měl strach,“ řekl Tomáš po krátké odmlce a Eva uhnula. Nepoznal to, ale byla zpocená až tam dole. *Co mu teď mám říci*, napadlo ji. Jeho ruka chytla tu Evinu a sevřela, jako kdyby ji mohl jen tímto jediným aktem od něčeho vysvobodit.

Nadechla se, aby mu odpověděla, ale než vůbec stihla vydat hlásku, políbil ji. V tu chvíli Eva ztratila kontakt s jeho očima a to, co viděla a cítila, bylo pryč.

Ještě chvíli seděli ve voze uprostřed ztichlého sídliště. Oba mlčeli. V souznění, které vzešlo z disharmonie, zůstali spojeni jedním polibkem a v sevření svých rukou. On myslel na to, jak moc ji miluje a ona byla myšlenkami u ohňostroje, katastrofy, mluvících soch a bolesti způsobené ztrátou končetin, o které vlastně vůbec nepřišla.

Temnota se jí zaryla o něco hlouběji pod kůži a Evě nezbylo nic jiného, než zjistit, o co vlastně jde.

Sobota 27. 9. 2014, kolem 9:00

Voda v rychlovarné konvici byla právě uvařená. Notebook na stole v jídelně už žhvil spojení. Venku se svět probouzel do mdlého podzimního rána. Do jídelny skrze záclony až k podlaze dopadalo několik chabých paprsků slunce, které už nedokázaly tolik zahřát, ale díky oknům měly alespoň nějakou sílu rozzářit prostor kolem většího stolu, kde Tomáš a Eva občas sedávali.

Z jídelny se šlo rovnou do spojené kuchyně, jejíž největšího předností byla zabudovaná mikrovlnná trouba. Tomáš nevařil a v tuhle chvíli to byl to jediné, co potřeboval. Na druhou stranu od jídelny byl větší obývací pokoj s krbem. Ano, Tomáš neměl troubu, ani sporák, ale hlavně že měl doma krb. Stačilo jen přinést dřevo a mohl si i zatopit, stejně jako zatápěl studentům ve škole. Jak obývací

pokoj, tak jídelna měly východ do předsíně. Byla o něco větší než je obvyklé u normálních bytů, a proto jí s radostí nazýval halou. Obvyklé vybavení – věšák, vestavěná skříň se zrcadlem a několika koši na tříděný odpad, protože do kuchyně by se nevešly. Odtud pak směřovaly dveře do koupelny a záchodu. Nakonec tu byla chodba vedoucí do ložnice, místa neřesti. Tomáš nechal hned po nastěhování spojit dva menší pokoje, protože si myslel, že rodinu mít nebude. Byl mladý tělocvikář a rád balil ženy. Potřeboval hodně velkou ložnici, kde mohl ukázat, co vlastně umí. Část ložnice se postupně proměnila v jeho osobní tělocvičnu.

V tuhle chvíli se chodbou od toalety se nesla lehká vůně desinfekce.

Eva nemohla z hlavy dostat nic z předešlého večera. Všechno se prolínalo a nic z toho na první pohled nedávalo smysl. *Jak by to spolu mohlo nějak souviset? Hořící budova, mluvící sochy, mrtvolná mlha.* Zastavila se. Při vzpomínce na dravé ruce, co jí chtěly sežrat za živa, se jí zase začínalo dělat špatně. Jako kdyby jen malá vzpomínka měla probudit veškerou bolest, kterou v myšlenkách prožívala.

Počkat, řekla si pro sebe. Nadechla se a uklidnila tak své vlastní představy. Vzala hrnek s kávou a došla až ke stolu s notebookem. Usedla před něj a hrnek položila vedle přístroje.

Když se zadívala na plochu monitoru, zapřemýšlela. Myš ladně přešla přes ikonu prohlížeče Magic, až se zastavila nad obyčejným prohlížečem bez jakýchkoli speciálních funkcí. Nechtěla nikoho v bytě rušit. Pravda. Mohla zadat příkaz *silence mode*, ale nějak se chtěla ponořit do starých dobrých časů, kdy si musela všechno udělat sama. Žádné intuitivní vyhledávání, oznamování změny teploty v bytě či automatické spouštění podprahových reklam přímo na plochu počítače.

Bylo štěstí, že Tomáš neměl tuto mašinku ve 3D verzi.

Otevřela okno starého prohlížeče a do vyhledávacího pole zadala *Galerii Nebesa*.

Trvalo to několik vteřin, než systém její žádost zpracoval. Následoval slet fotografií, zvukových záznamů, videí. Od posledního koncertu Mariky Svatošové přenášeném přes mobilní telefon, několik zbrkle vyfocených míst samotné galerie v momentu, kdy už bylo vše v plamenech, až ke zcela první výstavě moderní fotografie od Marka Vávry.

Tady se Eva hned dostala do slepé uličky.

Vyťukala další slovo – kniha a pentagram. Hned jí napadlo jediné možné – *Male Maleficarum* aneb *Kladivo na Čarodějnice*, několik odkazů na Salem, tradiční pálení čarodějnic, moderní způsob odhalování čarodějnic = naprostá fikce, film *Kladivo na čarodějnice* z roku 1969. Opět slepá ulička. Podívala se na svůj odraz na obrazovce. Nepřipadala si jako čarodějnice. I když, kdo ví.

Změnila trošku výraz, který chtěla najít a zadala *Symbol pentagramu* a pak místo na vše, klikla omylem na vyhledávání obrázků. Nejprve byla našťvaná. Nejruznější verze pentagramu. Od klasických až po trošku jiná pojetí tohoto symbolu pro čarodějnice a jim podobně laděné živly.

Eva se v této tématice moc neorientovala. Věděla jen několik základních věcí, co ví asi každý, kdo kdy v životě viděl nějaký film o čarodějnictví. Existuje dobrá a černá magie. Přičemž černé se mají všichni vyhýbat, neboť snaha o její praktiku může mít až fatální následky. Obě dvě mají svůj základní symbol v podobě pentagramu. Bílá pěticípá hvězda směřuje jedním hrotem nahoru, černá pak je pootočena tak, že nahoru směřují dva hroty. Může být doplněna o číslici 666 či hlavu kozla či jiného démonického zvířete.

Tím Evina znalost tohoto tématu končila.

Až doteď.

To, co na knize viděla, byl symbol pentagramu, který se uvnitř, kde se všechny jeho čáry spojovaly, stříhal do spirály, která jasně znázorňovala jistou formu nekonečna. Všechno v ní bylo propojené. Nic nemělo svůj začátek ani konec. Byla to naprostá harmonie.

Jak kurzorem sjížděla níž a níž, začínala se v těch symbolech ztrácet, a když už v řadě zbyly jen lidé s nějakým vyobrazením pentagramu na sobě, přestala mít větší zájem na stránce zůstat. Další

nahotinka se chlubila čerstvě potetovanými zády s obřím netopýrem, mladík si nechal plasticky doplnit čelo, aby vypadal jako démon. Okno se začínalo plnit démonickou tematikou, pavouky, kozly a připodobnění ďábla.

Unaveně otočila hlavu stranou a automaticky okno zrušila.

„To bude náročné,“ zašeptala.

Napila se kávy a začínala přemýšlet, co bude dělat dál. Trvalo jí ještě nějakou tu chvíli, než si všimla blikajícího okénka, které odkazovalo na konverzaci v prohlížeči Magic.

„Co to...“ špitla překvapením, ale i tak váhala. *Je to přeci Tomášův noťas*, prolétlo jí hlavou. Nakonec své obavy překonala. *Když to bude pro Tomáše, řeknu, že spí, že měl náročnou noc, a že až se probudí, zavolá.* V hlavě měla jasno.

A tak na okénko klikla.

Náměsíčník: Co hledáš?

Pod ním se objevilo okno pro zalogování: Zadejte jméno, heslo nebo si založte profil.

Eva klikla na založení profilu. Měla sice svůj profil, ale v tuhle chvíli se nechtěla moc ukazovat. *Bože, vždyť ani nevím, kdo mi to píše*, napadlo ji a vytřeštila oči.

Založit nový profil!

Jméno: FortuneTeller (Věštkyňě)

Heslo: drakobijce13 podle komixu, co si vymyslela s dětmi ze Slunečního domu.

Zalogování a registrace proběhly v pořádku. Vítejte.

FortuneTeller: Kdo jsi?

Náměsíčník: Ptal jsem se první. Co hledáš?

FortuneTeller: To je složité. (Má mu to snad hned vyzvonit? Těžko.)

Náměsíčník: Tak to zjednoduším. Jde ti o bílou nebo černou magii?

FortuneTeller: Jak...Počkej! (Jak může vědět, co jsem dělala, když jsem neměla aktivovaný Magic?)

Náměsíčník: Projíždím systémy všech prohlížečů. Jdu přes IP a pak se ti prostě nabourám do systému.

FortuneTeller: To jsi jako hacker?

Náměsíčník: Tak bych to zrovna nepojmenoval.

FortuneTeller: To je přeci hlavní definice hackera.

Náměsíčník: Jde mi o lidi, co hledají něco, co by je mohlo ohrozit.

FortuneTeller: Takže jsi jako rytíř nebo **co**?

Náměsíčník: No...**nebo co** by se dalo i říci. Tak co? Bílá nebo černá?

FortuneTeller: Asi bílá.

Náměsíčník: Ty to nevíš?

FortuneTeller: Vypadá to jako bílá magie, ale něco se mi na tom nezdá.

Náměsíčník: Co přesně?

FortuneTeller: Uprostřed je spirála. Nevyznám se v tom. Nevím, co to znamená.

Na druhém konci bylo ticho.

FortuneTeller: Jsi tam?

Nic. Náměsíčník mlčel a stavový řádek nic neukazoval.

Až pak:

Náměsíčník: Musíme se setkat.

FortuneTeller: To nepřipadá v úvahu. O co jde?

Náměsíčník: To nemohu říci nahlas.

FortuneTeller: Vtipné. Tak to napiš.

Náměsíčník: Ani napsat to nemůžu. Vystopovali by mě.

FortuneTeller: Kdo by tě vystopoval?

Náměsíčník: Musím končit. Vypršel mi čas.

FortuneTeller: Počkej. O co jde?

Náměsíčník: Ve tři odpoledne, knihkupectví u Karlova mostu. Stůl v sekci okultismus.

FortuneTeller: Nepřijdu.

Náměsíčník: Ale přijdeš. Přijdeš, protože chceš vědět, co se stalo, co se stane a jak to spolu souvisí.

FortuneTeller: Jsi blázen! (Nejsem na něj trochu moc tvrdá?)

Náměsíčník: Možná... Zatím!

Náměsíčník se právě odhlásil ze sítě.

Eva nebyla nejchytřejší, co se informatiky týče, ale něco přeci jen uměla. Otevřela okno prohlížeče Magic a najela na chatroom. *Vyhledat uživatele pod názvem Náměsíčník*, zadala potichu, aby neprobudila Tomáše.

„Uživatel pod tímto názvem neexistuje. Prosím upravte údaj,“ oznámil prohlížeč Magic.

„Vyhledat uživatele Náměsíčník,“ zopakovala Eva.

„Uživatel pod tímto názvem neexistuje. Prosím upravte údaj,“ oznámil prohlížeč znovu.

„Sakra,“ zaklela.

Konverzace s Náměsíčníkem zabrala sotva pár minut, ale v hlavě měla Eva otázek tolik, že jen odpovědět na polovinu z nich, by jí zabralo několik hodin.

Začala až se zájmem hypnotizovat plochu monitoru. Jako kdyby se mělo něco stát. A také se to stalo. Notebook přešel do spořicího režimu. Tomáš tam měl galerii fotografií, které se mu líbily. Sám nebyl přes tyhle věci talent. Byl to tělocvikář. Zajímal se o běh, plavání a hokej. Tímhle způsobem se chtěl přiblížit k těm, co ten talent mají. A vlastně i Evě. Jak se fotky střídaly, všimla si Eva jedné, co upoutala její pozornost. Socha Karla IV. U Karlova mostu. Pohled za ní ukázal, že tam žádné knihkupectví není. Kostel ano, muzeum ano. Knihkupectví ne.

Zarazilo jí to. Náměsíčník evidentně lhal a teď se jí směje před monitorem a smál by se, pokud by ve tři opravdu k mostu šla a hledala ho tam. Nikde žádný krám a navíc ještě to místo, co jí včera nahnalo husí kůži.

Pohla myší a našťavaně se z notebooku odhlásila.

Než se Tomáš probudil, stihla uklidit vše, co bylo na jídelním stole. Postavila na novou kávu a rychle umyla svůj hrneček. Ani ho nedala do odkapávače. Hned ho utřela a uklidila do skříňky nad dřezem. Pak vytáhla z lednice máslo, šunku a sýr a začala připravovat jednoduchou sobotní snídani.

Vstal na čas. Káva už stála na stole. Snídaně rovněž a Eva se v tu chvíli, kdy vešel do jídelny, dívala z okna.

Prošel kolem nachystaného jídla a nadechl se, aby do nosních dírek vtáhl co nejvíc z vůně čerstvě připravené kávy. Došel potichu až ke své milované osobě a objal ji. Druhá vůně, kterou nasál, byla vůně Eviných vlasů.

„Rozmazluješ mě. Víš to,“ zašeptal.

„Ani si toho nejsem vědoma,“ řekla potichu. Tomáš míval občas těžká rána. Nikdy nevěděla, jak se vyspal a tak raději mluvila potichu.

„Omlouvám se za ten včerejšek,“ řekl jí do ucha.

Zadívala se skrz sklo ven. *Byl to opravdu náročný večer*, prolétlo jí hlavou krátce. „Nic se neděje,“ odpověděla a zdálo se, že má Tomáš přeci jen dobrou náladu. Otočila se k němu a lehce ho políbila.

Bylo vidět, že by jí chtěl polibek vrátit, ale uvědomoval si, že ještě nenavštívil koupelnu a jeho dech nebude tak vášnivý. Nakonec ji políbil na tvář a zašeptal „Děkuji!“

„Káva je čerstvá. Tak si jí dej dřív, než ti vychladne,“ řekla o něco hlasitěji. „Jdu do sprchy,“ dodala.

Nechala ho v náhlé záplavě myšlenek. Teď bude přemýšlet, co to znamená. Pozvánka, že má jít za ní? Nebo si má vychutnat kávu? Nebo snad že by nejdřív dal trochu kávy a pak šel za ní? Mnoho variant. Jeho mozek bude chvíli zaneprázdněn a tak poručil zbytku těla rychlý posed ke stolu a pak nutné provedení tahu – zvednout hrnek s kávou a šup s kofeinem dovnitř.

Eva se usmívala, když opouštěla jídelnu. Takticky ho zmátla tak, že než mu dojde, že to bylo oboje, tak už bude mít za sebou hlavní očištnou proceduru. Spláchne ze sebe stres, strach a Náměsíčníka s jeho pentagramem, knihkupectvím a celá FortuneTeller si může jít třeba k cirkusu.

Horká voda pomaličku ztékala po její alabastrové kůži. Tělo zatím bez chybičky vítalo vzpruhu každíčkým milimetrem kůže. Všechny póry žadonily o další přívál té očištné kúry, pak chtěly mýdlo a zase horkou vodu. Nakonec sáhla po šamponu a začala stejným způsobem jako o kůži pečovat o své vlasy.

Poslední vzpomínky na Náměsíčníka mizely v odtokovém kanálku, a jak se vytrácely, zaslechla skřípání dveří. *Pochopil*, napadlo ji a dál smývala šampon z blondáté kštice. Přes vodu chabě slyšela, jak z něj padají trenky, v nichž spal. Chvíli tekla voda z vodovodu, jak si čistil zuby. Pak vzal za držadlo sprchového koutu, a když ucítila chlad na svých zádech, věděla, že už je od ní jen pár centimetrů.

A teď si může Náměsíčník třeba klidně proslídit celý Tomášův počítač i všechny v jeho okolí, pomyslela si.

Dotkl se jí nejprve rty. Cítila je na rameni. Pak na šíji a nakonec blízko pravého ušního lalůčku. Jeho pravá paže lehce začala hladit její břicho, zatímco levá ruka se blížila k jejím nadrům. Obě dvě přesně věděly, co mají dělat. Jeho dech se začínal zrychlovat a jeho ruce začínaly jednotlivá místa hladit intenzivněji.

Povolila. Zaklonila hlavu dozadu a opřela se o jeho hrud'. Poddala se jeho sevření a nechávala se unášet na vlnách rozkoše. Vznikající pára akorát jejich okamžik a touhu mezi nimi zvyšovala. Zdálo se, že to jeden z nich nevydrží, že to jeden z nich vzdá a vše předčasně pokazí.

Tomáš to vycítil první a Evu otočil čelem k sobě. Několik dlouhých vteřin jí hleděl do očí a ona jemu.

Teď přiletí můra a bude po všem, napadlo z ničeho nic Evu. Málem ztratila to něco, co mezi nimi v tu chvíli bylo, ale jeho oči byly v ten mžik tak uhrančivé, že by si té poletující věci, ani nevšimla. Ani křik budoucnosti se v tu chvíli neobjevil. Jen oni dva a nezapomenutelný okamžik.

Netušil, co jí zrovna běží hlavou, když ji pozoroval. Viděl možná nějakou tu obavu, ale viděl i chtíč, který ovládal její tělo, když se sprchovala. A chtěl v ten moment udělat to jediné. Líbat ji tak dlouho, jak to bude možné. Sevřít její křehké tělo, aby pocítila ten pocit bezpečí. Přesně tak, jak to udělal poté, co přijela z nemocnice, a on ji mohl konečně pořádně obejmout.

Byla odpočinutá, vyspalá a konečně bez pocitu, že jí něco chybí. Stála opět před oknem v jídelně a česala si vlasy. Ještě teď cítila Tomášovy ruce po celém jejím těle. Začínal přesně cítit, co v tu chvíli potřebovala. A teď chtěla několik minut jen stát a vychutnávat si poslední zbytky vzrušení, které v ní ještě přebývaly.

Za oknem se svět již probudil. I přes sychravé počasí si venku na hřišti hrálo několik dětí a z druhé strany je bedlivě pozorovaly dvě důchodkyně. Něco si říkaly a každou chvíli se nenápadně podívaly před sebe na hřiště a pak se zase vrátily ke své konverzaci. Občas na děti něco zavolaly. Ty na chvíli zkotroly a ztichly, ale nevydrželo jim to dlouho.

Málem by v té pozici Eva nadobro ztuhla, kdyby Tomáš hlučně nezavřel dveře od koupelny. Trhla sebou a zase pokračovala v česání vlasů. Chtělo to pravidelnost, soustředěnost a hlavně poctivost. Otočila se do místnosti a sedla si na nejbližší židli u jídelního stolu. Ruce instinktivně pročešávaly křtici blond vlasů a začínaly jí dávat ty správné tvary.

Stín postavy se mihnul v chodbě a záhy se v průchodu objevil Tomáš. Měl na sobě již natažené kalhoty, ale horní část těla nechával doposud nahou. V ruce svíral rušník a sušil si až s agresivitou sobě vlastní jeho čupřinu tmavých vlasů.

Eva si přestala česat vlas a položila kartáč na roh stolu. Její oči se zabodly do těla jejího přítele a ona sama se musela zamyslet. *Vypadá po sexu vždycky tak dobře?* prolétlo jí hlavou.

„Kam se chystáš,“ zeptala se zvědavě.

„Mám s druhačkami trénink volejbalu. Půjdeš se mnou?“

„Ne. Měla bych se zastavit u nás, aby naši neměli strach a pak...“

„Vážně mě nechceš vidět upoceného. Jsou neschopné. Málokdy se trefí do míče. Bavila by ses u toho určitě maximálně.“ Přitom položil ručník přes židli a došel až k ní. Už zase cítila ty jeho signály.

„No...snažíš se hezky, ale v tuhle chvíli z tohoto samého mraku dvakrát nezaprší.“

„Škoda,“ zašeptal a dal jí krátký polibek. „Kdyby sis to rozmyslela, víš, kde mě najdeš.“

„Vím. Půjdu po tvé pachové stopě, až dojdu ke tvému zpocenému tričku, co budeš mít ve své šatně.“ Zamyslela se. Přeci jenom by se ke Karlovu mostu měla alespoň podívat. I kdyby Náměsíčník lhal. Nemohla si dovolit toho nevyužít. „Možná, že se za tebou stavím, předtím, než vyrazím na nákupy,“ dodala.

„Co bude má kráska kupovat,“ zašeptal.

„Něco ke čtení, pravděpodobně.“

„Prosím. Hlavně ne žádnou trilogii. Už jich máš v mé knihovničce víc než dost. A nezapomeň, že ti příští týden přijde z Amazonu tetralogie Nádherných Bytostí.“

„Tohle je něco delikátnějšího,“ řekla záhadně.

„Děsíš mě,“ špitl a pak na ni vycenil dvě řady bílých zubů. „Ale to mě celkem bere,“ dodal. Pak ji ještě jednou krátce políbil a již spěchal do své šatní skříně pro čisté tričko.

„Můžu se zeptat,“ zavolala na něj do chodby.

„Ty můžeš všechno,“ odpověděl vzdáleně.

„Nemáš představu, jestli je někde u Karlova mostu nějaké knihkupectví?“ Kousla se přitom do jazyku. Nechtěla ho do jejího problému zatahovat. Nechtěla, aby věděl, že se ona možná do jednoho velkého P právě řítí.

„Z jaké strany,“ odpověděl rychle a podle tlumené odpovědi si asi právě natahoval tričko přes jeho široká ramena.

„Ze strany Starého města.“

„Tam snad ani...“ *Takže Náměsíčník fakt kecal*, napadlo Evu a zamračila se. „... i když počkej. Je tam jedno. Je hodně malé, skoro až zapadlé,“ dokončil větu Tomáš a oddechl si.

„Kde proboha,“ vypadlo z Evy jako rychlovlak.

Objevil se v průchodu. Bílé tričko s červeným nápisem LoveMyInnerSins přímo zoufale křičelo „Jsem o číslo menší!“ Musíš projít kolem muzea, co tam je u kostela. To knihkupectví tam je od povodní. Dřív snad bylo někde pod Petřínem,“ zamyslel se nahlas.

„Jak to můžeš vědět? Nikdo to neví.“

„Budeš se divit, kolik lidí o tom knihkupectví ví. Dokonce o něm vyšel článek v Metru. Při každých povodních se dychtiví novináři klepou, aby mohli napsat, že už je pod vodou.“

„Proč by chtěli, aby bylo pod vodou?“

„Chtějí? To nevím. Jen vím, že se zaměřuje na netradiční způsoby medicíny, víru, magii a okultismus.“

„To víš...,“ zatápala.

„Z toho článku. Možná tu ještě někde bude. Zkus hledat v krabici na starý papír. Ještě jsem ho nehodil do popelnice.“

Usmál se a zmizel v chodbě. Šel si pravděpodobně pro věci.

Bože, kde se to v něm bere. Vždycky mě nějak dostane. Jen v tom vydržet. Bože, já ho asi vážně miluju.

Za pár minut se objevil už i v bundě a přes rameno měl přehozenou sportovní tašku plnou jeho pravděpodobně konstantně propocených triček, ponožek a upnutých kraťasů.

„Díky za vyprání mých věcí do školy,“ dodal a zase se na ni usmál.

Bože, on si toho všiml. Její oči řvaly něco mezi „Miluji Tě“ a „Vezmi si mě“. Usmála se a on to skoro pochopil.

„Takže. Kdybys chtěla. Přijď.“ Zapnul si bundu a pak už Eva slyšela jen cvaknout kliku a jeho vzdalující se kroky.

Sobota, 27. 9. 2014, krátce před 15:00

Byla nervózní. Celou cestu ke Karlovu mostu se třásla, jako kdyby měla jít na zkoušku z matematiky s nulovou přípravou. *Proč, říkala si. Nic se přeci neděje,* odpovídala si sama pro sebe. *Tak proč se tak klepu,* zopakovala si znovu sama pro sebe.

Vystoupila u Pražského hradu a na hudbu z posledního alba Amy Winehouse proházela areálem sídla prezidenta. Míjela chtivě turisty s fotoaparáty, jak se snaží zvětšit se spolu s hradní stráží, která zachovávala dekorum. Neodháněla je. Eva by je odehnala. Nebrala by si servítky. Jenže ona nebyla členem hradní stráže.

Hrál právě song Back To Black, její oblíbený, když jí to došlo. Bylo v ten moment až příliš pozdě. Zastavila se na vrcholu schodů, které vedly k malostranskému náměstí. Bod, kde jí v noci napadly ty monstra, byl už velmi blízko.

Naprázdnou polkla. Amy náhle ztichla a Eva slyšela jen své vlastní tlukoucí srdce. Všechno z předchozího večera se jí jako ve smyčce vracelo. Hořící galerie Nebesa, Karlův most, mluvící socha svaté Ludmily, uřvaný malý Václav, ta zapáchající mlha a taky ty ruce drásající se zpod schodů, na nichž právě teď stála.

Udělala první krok a ona sama ucítila příliv adrenalinu, který ještě o něco víc zrychlil buhot jejího srdce. Další krok přinesl malátnost a pak i pocit, že je skoro jako v mlze. Ještě několik kroků a musela se zastavit. Musela se opřít o zeď a chvíli dýchat.

Jestli tam dojde, bude ráda, že tohle vůbec přežila. Jako kdyby její veškerá síla, kterou měla, a kterou nabyla po té autonehodě, byla pryč. Všechny ty měsíce snažení jako kdyby někdo vzal a jedním škrtnutím je vymazal. Jako kdyby to pro někoho byla jen hra.

V ten moment pořádně otevřela oči.

Stála u dveří, které někdo brutálním způsobem poškodil. Sprej byl téměř všude. Původní nátěr byl na některých místech seškrabán. Tento způsob využití tvůrčího talentu Eva bytostně nesnášela.

Měla v tu chvíli pocit, že stojí konečně pevně nohama na zemi. Všechno na tom místě jí dodávalo energii, kterou nikdy předtím necítila. Strach byl pryč a ona mohla pokračovat dál.

Byly tři hodiny odpoledne, přesně, když Eva otevřela dveře do malého, ve stylu Nekonečného příběhu, zapadlého knihkupectví. Na rozdíl od fantasy světa, nikde tady nebyly známky prachu, pavučin a staroby. U kasy hned vedle dveří, stála mladá dívka a skrze tenká skla svých brýlí sledovala okolí.

Všechno tu mělo svůj řád a dokonce i svou vlastní popisovou mapku. Plánek knihkupectví tak precizní, že by se jím mohly inspirovat lečjaké jiné instituce. Knihkupectví mělo, světe div se, dvě patra. V přízemí bylo lékařství, náboženství a bylinkářství. První patro pak bylo věnované magii a okultismu.

Plánek jasně ukazoval, kam má Eva jít, ale i tak jí to nedalo a rozhlížela se všude. Vyhlížela Náměsíčníka. Musela to nějak maskovat.

„Přejete si,“ zeptala se dívka u pokladny.

„Co prosím,“ zareagovala překvapeně Eva.

„Vypadáte bezradně. Tak mě napadlo, jestli nepotřebujete pomoci?“

„Ach tak... Omlouvám se,“ odpověděla Eva a připadala si v ten okamžik hloupě. „Kamarádka bude mít narozeniny. Nechtělo se mi jí kupovat nějakou blbost,“ spustila jako skoro profesionální herečka. „A protože vím, že má ráda...“

„Okultismus,“ zeptala se z ničeho nic dívka. „Poznám na každém, co hledá, a proč sem přišel,“ usmála se.

„Jste dobrá,“ řekla Eva.

„Znám své hodnoty,“ řekla krátce. „První patro. Od schodů se dáte prostřední uličkou až nakonec. Máme celkem dobrou sbírku. Je tam i stoleček s židlemi, kdybyste byla nerozhodná.“

„Určitě mi to nebude...“

„Nikdy nic neuspěchejte. Vybírejte pečlivě. Vaše kamarádka to určitě ocení.“

V tom se otevřely dveře a vstoupil vyšší mladík. Sundal si z očí černé brýle a hned Evu sjel od hlavy až k patě útočně zkoumavým pohledem.

„Omlouvám se, slečno, budu se muset věnovat dalším zákazníkům. Držím pěsti s výběrem knihy,“ řekla přeslazeně a nechala Evu dál pátrat na vlastní pěst.

Eva ještě chvíli postávala u vchodu a pak vyrazila pomalu směrem k točitým schodům, které byly uprostřed přízemí a dávaly tak prostoru nečekaně odlišný vzhled. Chytla se studeného zábradlí a stoupala výš jako princezna kráčející krok za krokem do svého sídla ve věži. Po očku sledovala prince neboli dalšího zákazníka, který z ní rovněž nespouštěl oči.

Náměsíčník, napadlo Evu. Zírala na něj, než jí zmizel z dohledu a ona byla oběma nohama v prvním patře.

Dívka měla pravdu. Šipka okultismus směřovala uličkou až na její samý konec. Na rozdíl od přízemí, tady byl na podlaze koberec. Rolety na oknech byly stažené a pro atmosféru tu byly nainstalované elektrické louče. Kdyby se mohla Eva vsadit, určitě by dala ruku do ohně za to, že tady na zdech musela určitě růst i plíseň z dob, kdy tu byly povodně.

Šla podle šipky až tam, kde byl mezi řadami knih stůl se dvěma židlemi. Dokonalé místo pro soukromé seance, rozhovor, plánování vraždy nebo čehokoli temného nebo tajného. Jak se rozhlížela, všimla si zvláštní věci. Všude jinde byly regály knih rozestavěny jako ulice v New Yorku, jen tady ne. Nemohla to vidět přímo, ale bylo jí to jasné. Vždyť je v sekci okultismus. Regály v této části stále v e tvaru nedokončené pěticípé hvězdy.

Nervozita se v ten mžik zase vrátila.

Viděla Náměsíčníka, ale on stále nešel. Kde mohl být? Proč ji takhle napíná. Musel to být on. Černé brýle, tajemně nepřijemný pohled, když se na ni díval. Nemohla se přeci splést.

Vrátila se do chodby a hypnotizovala kovové schody, ale ty se ani nepohnuly. V tom zaslechla zvonek u dveří. Někdo právě odešel.

Sakra, zaklela a jako vítr přeběhla chodbu k protějším oknu. Odhrnula roletu a spatřila mladíka, který měl být Náměsíčník. Mizel v davu turistů a směrem ke knihkupectví se ani nepodíval.

Složila ruku k tělu a smutně si povzdechla. *Jsem to ale blbá nána*, napadlo ji a šla pomalu ke schodům. Jak jsem mohla takhle naletět, řekla si pro sebe a na chvíli zůstala stát v chodbičce. Došlo jí, že si na stolku nechala svou tašku. Musela se pro ni vrátit.

Vzduch se změnil. Cítila cosi jiného, zvláštního. Jako kdyby zestárnul. Jako kdyby se z něj vytratila veškerá čerstvost. Elektrické lampy v chodbě problikly a pak zase v poklidu zářily dál. Prošla chodbou se vzrůstající úzkostí až konečně zahrnula ke stolku, kde měla svou příruční tašku.

Normálně by tašku vzala a naštvane odešla, zklamaná z toho, že někomu důvěřovala, ale tentokrát ne. Vedle zavazadla, ležela kniha. Malá, drobná a útlá. Zahalená v koženém přebalu.

Eva nervózně položila prsty na stůl a nemohla z předmětu odtrhnout oči.

„To je moje,“ zašeptal kdosi v pološeru ze vzdálenějšího rohu místnosti. A pak vyšel na světlo. Osoba zahalená v kápi se lehce přesunula ke stolu. Její kroky byly tak lehké a tiché, že to skoro vypadalo, jako kdyby se vznášela.

Jak osoba došla ke stolu, knížečku sebrala a schovala si ji do kapsy svého převleku.

„Co je tohle zač? Maškarní,“ zareagovala Eva podrážděně. Nejdřív Náměsíčník, pak ten kluk, co nebyl Náměsíčník a pak tahle osoba... Bože!

„Proč se raději neposadíš,“ šeptala dál.

„Posadit se. Na to nemám čas,“ sykla Eva.

„Chceš se dozvědět víc nebo ne,“ řekla o něco hlasitěji osoba, jejíž tvář nebylo možné spatřit, a usedla ke stolu.

Eva ztichla. Zírala na ni jako na ducha. *Že by ... Že by to byl ten Náměsíčník?* Ztuhle se posadila naproti.

„Konečně,“ už zase šeptala. „Na chvíli jsem si myslela, že nepřijdeš.“

„Ty jsi dívka?“

Náměsíčník se odsunul. „To není důležité.“ Dívka vytáhla z druhé větší kapsy knihu o něco větší a poslala ji Evě.

„Co to je?“

„Tam najdeš, co hledáš,“ sykla a pak sebou trhla. „Sakra.“

„Co se děje?“

„Musím jít. Nemám už moc času. Věř mi. Najdi, co hledáš a najdeš i to, co jsi kdysi ztratila. Brzy se,“... a pak, jak se objevila, tak i zmizela. Jediné, co po ní zbylo, kniha ležící na stole v papírovém přebalu.

„Ou,“ sykla krátce Eva a pak se pro knihu natáhla. „Brány jiného světa“ „Divný název,“ řekla si pro sebe, když si přečetla úvodní stranu. Pak otočila na další stranu.

Vítej čtenáři. Tato publikace vznikla na podkladech, které vědci nashromáždili již před více než dvěma-sty lety. A po čase docházelo k doplňování novými informacemi a konkretizaci již vytvořených teorií. Ačkoli každá teorie popisuje odlišné věci, vždy jde o jediné. Vždy jde o prozkoumání jiného světa, který nám všem byl doposud naprosto skryt. Před samotným studiem této látky, měj čtenáři na vědomí. Jde pouze o teorie, které doposud nebyly nikterak prokázány. Nechat se tak zvíkat některými tezemi natolik, že tvá vlastní mysl se jinak chovat začne, může mít neblahé důsledky jak na tebe, tak na tvé blízké. Za případné chyby v překladu se předem omlouváme.

Cesta do jiného světa začíná za hradbami hradu a vede skrze temné kobky, na jejichž konci rudá záře ti cestu ukáže, bylo napsáno na posledním řádku malým drobným písmem. Pod touto větou pak někdo rukou dopsal: Když chceš najít původní spis, drž se **této** věty. Za západu slunce je to ta nejlepší doba. Nemohu říci víc. Držím ti pěsti – Náměsíčník.

„Ha, ta dívka,“ sykla Eva.

Knihu zavřela a vytáhla mobil. *Třeba ještě stihnu podívat se na Tomáše,* řekla si pro sebe.

Pomalou scházela točité schody. Nevěděla, zda se má cítit zmateně kvůli Náměsíčníkovi, i když by teď opravdu měla použít slovo Náměsíčnice, nebo vzrušeně, že uvidí Tomáše ve zpoceném sportovním tričku, které bylo o číslo menší. Zdůrazňovalo všechny ty správné svaly, které se jí na Tomovi líbily.

Prošla kolem dívky za kasou, jako kdyby tam snad ani nebyla.

„Vybrala jste si,“ špitla dívka, jejíž oči za starobylými brýlemi zkoumaly každíčký rys na Evině tváři. Snažila se ji číst a možná i zkoumat, co nahoře vlastně dělala.

Eva se zastavila a pak ukázala knihu, kterou měla od Náměsíčnice.

„Ha. Brány jiného světa, zajímavý výběr. Je sice pravda, že je to hlavně o definicích a teoriích něčeho, co ani neexistuje, ale jako zajímavá hypotéza to není špatné.“

„Vy o ní snad víte něco víc,“ zeptala se ze zvědavosti Eva. *Třeba je tohle Náměsíčnice a jen si s ní hraje.*

„No ... ohledně zrovna této knihy tu máme takovou možná trochu zábavnou, ale zároveň děsivou historiku. Když nad tím teď uvažuji, poslední výtisk této knihy jsme měli až do teď uschovaný v trezoru.“ Zamyslela se. „Zajímalo by mě, kdo by ho dal zase zpět do volného prodeje. No nic. To neřešte.“

„Proč by měla být v trezoru,“ vyzvídala blondýna dál. „Je na ní snad něco zvláštního?“

„Ani ne, abych byla upřímná. Jak jsem řekla, jako hypotéza o jiném světě, který je za tím naším, to není špatné, ale nic z toho se rozhodně nedá vědecky podložit. Ale abych se vrátila k tomu, co jsem měla na mysli. Asi tak před deseti lety jsme tu měli celkem dvanáct kopií Brány do jiného světa. V té době to ještě vlastnil Angličan Stuart Marsden. Bylo mu v té době někdo kolem třiceti a obchod zdědil po ženě – tuším, že se jmenovala Klementína, ale příjmení už se mi vykourilo z hlavy. Takže před těmi deseti lety tu těch knih bylo dvanáct a pak se kolem ní začaly stávat tak absurdní nehody, že to snad musel být osud nebo co.“

„Jak to myslíte? Absurdní nehody?“

„No... jednu rozkousaly krysy, které sem zahnal povodně v roce 2002.“

„Neříkala jste deset let? Povodně byly před dvanácti.“

„Odborník tvrdil, že se tu museli schovat ve zdech sklepa a po těch dvou letech se jim podařilo se, co já vím, prokousat až do knihkupectví. O nějaký čas později část obchodu vyhořela a my přišli o další tři kusky. O rok později byl obchod vykraden a zloději si kromě směšného finančního obnosu, vzali i dva další výtisky. No a tak to šlo až do léta tohoto roku. Měli jsme tu poslední dva svazky a Stuart začínal být skoro až paranoidní. Tehdy jsem tu byla asi měsíc. A upřímně – vyděsilo mě, jak se o knihu, co by nikdy nezískala žádnou větší hodnotu, bál.“ Zasmála se a pak si sundala brýle a začala je naoko čistit. „Řekla jsem mu, proč nezavolá vydavateli a neobjedná nové, ale on mi na to zostra řekl, že tuto knihu už nikdo nikdy nevydá. A pak zmizela další a zbyla jedna jediná.“

„A proto se dala do trezoru? Protože ten Marsden se bál, že by o ní přišel?“

„Přesně.“

„A pak zmizel,“ dodala, jako kdyby byla v hororu.

„Kdo? Marsden?“

„Prostě zmizel. Jako kdyby se pod ním zem propadla. To bylo v červenci.“ Zase se zasmála. „No a pak přijdete vy a padne Vám do oka zrovna kniha, která měla být v trezoru.“

Eva zpanikařila. Měla tu knihu snad dívce vrátit? Co tím chtěla ta brýlatá žába naznačit?

„Tak se kouknem, na kolik ji pan Zmizelý ocenil. Podle toho, jak se bál, že se s ní něco stane, tak nevím, nevím...“

Eva nedobrovolně podala knihu dívce s velkými brýlemi a ta začala ťukat kód do počítače. Trvalo to něco málo přes minutu, než počítač přelouskal data a pak na monitor vyplivnul cenu, která dívku málem donutila se posadit.

„Je to hodně?“

„Je to hodně ... hodně málo,“ sykla překvapením dívka. „Celých 25 korun a k tomu ... Bože ten muž musel být asi blázen.“

„Cože?“

„Mapa Prahy jako bonus? Zašeptala a pak se začala hrabat v šuplíkách stolku, kde trávila celé dny. „Tohle nechápu. On snad i chtěl, aby se ta kniha přeci jenom prodala.“ Otevřela další šuplík a začala v něm něco otáčet. Pak ho zavřela a vnořila svůj zrak do dalšího. Začínala trošku funět a brblala si něco pro sebe.

Eva začínala přešlapovat na místě. Chtěla už jet za Tomášem. Chtěla se podívat do té knihy, jejíž předchůdci skončili v žaludku hladových krys, proměnili se v popel a kdo ví, co ještě dalšího. Chtěla být prostě už PRYČ!

„Ha. Mám to,“ zakřičela vítězně dívka.

„Konečně,“ sykla s o něco menším nadšením Eva.

Dívka se postavila a v ruce držela mapu Prahy, která byla zabalená v igelitu. Vypadala staře.

„Takže 25CZK a tato kniha a mapa jsou Vaše,“ dodala dívka a pak zbledla.

Na monitoru zářila jasně ještě jedna věta.

„Ten blázen jeden anglickej,“ zanávala si pro sebe.

„Co to je teď,“ chtěla se začít už i Eva smát.

„Mister Marsden chce, aby ten, kdo si tu knihu někdy koupí, napsal něco o sobě do knihy přání.“

„Cože?“

Dívka byla hbitá a jedním natáhnutím doleva se před Evou objevila kniha velikosti A4.

„Napište, že se vám tu líbilo, a že jste blondýna. On už si to nepřečte.“ Nadechla se. „Mohla bych to ignorovat, ale to by ode mě nebylo hezké.“

A tak Eva vzala do ruky tužku a napsala: *Bránou jsem sem přišla a ven odejdu s hlavou hrdě vztyčenou. Necht' krev mých nepřátel v řece se ztratí. Já a mí přátelé všichni jsou mi drazí.* Eva, znamení: Lev. A pak tam ještě dokreslila malého smajlíka. Dala dívce 25 korun a pak ještě dvacku za pomoc. A nakonec konečně odešla a nechala tu dívku s velkými brýlemi zírat na to, co napsala.

Byla to pasáž z knihy, kterou si koupila asi před měsícem, ale neměla čas si ji přečíst. Jen tak nalistovala na nějakou stranu a přečetla si pár řádek. Utkvělo jí to v hlavě.

Bránou jsem sem přišla a ven odejdu s hlavou hrdě vztyčenou. Necht' krev mých nepřátel v řece se ztratí. Já a mí přátelé všichni jsou mi drazí. A až mé tělo bude zub času nahlodávat, až ze mě nezbude ani ten prach, pak teprve poznáš, že jsem tu byla, a že jsem to všechno vlastně sama i prožila. Tvá nejdrazší Odetta.

Ochladilo se a nebe ukázalo svou ohybnou tvář plnou šrámů.

Tomáš bude v tělocvičně ještě hodinu. Právě teď už má propoceny flek na zádech a v podpaží. Jeho dívky ho proklínají a přejí si, aby už řekl „padla“, ale to on neřekne. Je drsný trenér a nechce, aby se flákaly. Když se má potit on, budou se potit i ony.

Co kdyby mu napsala?

Pokud se trénink protáhne, tak jí neodpoví. Jeho mobil právě teď leží v kabinetu na stole. Hned vedle vymačkaného džusu z rána, který mu připravila- Jestli do práce dojel včas, bude mít srovnané oblečení na židli. Krásný komínek toho, v čem normálně chodí. Jestli ne, tak budou přes opěradlo hozené kalhoty. Tričko bude ležet na zemi a jedna z bot bude možná pod stolem a ta druhá u koše na tříděný odpad.

Když s ním začala chodit, poznala tyhle dvě stránky jeho osobnosti – pedant a puntičkář, který se bije s lenochem a člověkem, co to má věčně na háku. A pak přišla ona a rozbila tyhle dvě osobnosti natolik, že si člověk nemohl být ničím jistý. Uklidila po něm věci, co pohodil tam, kde by se to jeho pedantskému já nelíbilo, a jindy jen tak z legrace – rozházela věci po obývacím pokoji, když se u něj učila na zkoušky.

Trénovala ho stejně, jako on teď trénoval své svěřenkyně.

Co z toho měla? Objal ji. Pak ji políbil a nakonec musela znovu ustlat postel.

Tramvaj, co by ji k její lásce přiblížila alespoň o něco, právě projela. Evě zbývala jediná možnost – jít zpět přes Karlův most a Pražský hrad, odkud to na Dejvice nebylo až tak daleko.

Nebe v se v tu chvíli zdálo mnohem černější, než před tím.

Jako kdyby se všechny ty živly chtěly spiknout, začínalo poprchávat a nad řekou se začínal vznášet mléčný povlak mlhy. Začínalo lehce poprchávat.

No super, zamyslela se Eva a kabát si zapnula až ke krku.

Sochy mlčely. Ztuhle se dívaly tam, kam jim sochař, co je stvořil, určil. Když došla ke svaté Ludmile, zastavila se. Měla pocit, že i přes kamenně strnulou tvář se dívá svatořečená žena dívce až do duše.

Eva cítila, jak jí srdce začíná zrychlovat.

Dala do kroku, aby byla z dohledu té ženy, a došlo jí, že začíná patrně bláznit – utíkat před sochou – jak komické. A pak jí došla druhá věc – půjde opět po schodech směr Pražský hrad. A to se, ať to bylo cokoli, stalo ani ne před 24 hodinami. Zamyslela se. Když by šla přes Malostranské náměstí nahoru směr Strahovský klášter a pak by zahrnula ke Hradu. Vyhnula by se tak místu, co jí i v tuhle chvíli nahánělo husí kůži.

I když... Cesta to byla o něco delší. Podívala se na mobil, aby zjistila, kolik času ještě měla. Hypoteticky by se to dalo stihnout.

Myšlenky rychle prolétly její myslí a dívka se dala do rychlé chůze. Chtěla ho vidět a nechtěla jít po schodech hrůzy – jediná možná cesta ven bylo jít svižnou chůzí delší trasu.

Děšť přidal na síle a všechno se ponořilo do pološera. Pravda. Mohlo být něco před čtvrtou a bylo podzim, ale pořád ještě září a teprve pár dnů po rovnodennosti. Ve čtyři ještě nemusela být takové tma.

Záhy už ale Eva přeskakovala malé říčky dešťové vody. Deštník si nevzala a tak se její vlasy začínaly měnit v něco, co připomínalo mořskou řasu. Voda byla všude. Stékala ze střech starých domů. Prodírala se skrz ucpané kanály a valila špínu a bláto, co sebou při své krátké cestě posbírala, před sebou.

Eva se v jednu chvíli ocitla na malém ostrůvku uprostřed masy vody a rozhlížela se, jak se z toho zákeřného místa dostat, když jí u nohou přistál papírový obal z blízké restaurace rychlého občerstvení. Zlaté obloučky a barevné kresby už byly dávno pod vodou a zdálo se, že nejen ty. Papírový pytlík byl neobvykle plný.

Sehnula se a spatřila svůj odraz v rozbouřeném přílivu. Cosi za ní se pohnulo, až Eva uskočila. A pak už byla jen otázka času, co přijde dřív. Jednou nohou skončila v rozvodněné říčce a druhou měla mimo jakýkoli pevný bod, což vedlo k tomu, že se jí změnilo těžiště a ona skončila ve vodě.

„Jestli chceš najít odpověď, jdi po stopě v knize, co držíš,“ řekl tichý ženský hlas, který už odněkud slyšela.

Cítila, jak voda prostupuje jednotlivými vrstvami oblečení, co na sobě měla. Prokousává se k jejímu tělu, jako ty ruce, co se jí snažily rozsápat zaživa.

„Jste v pořádku,“ ozval se další hlas. Byl mužský, víc reálný, víc lidský, ale to už Eva začínala plout na jiné vlně. Další příval vody ji spláchnul a ona se probrala v té tmavé kopce, v níž už jednou byla.

Voda v čůrkách stékala ze všeho, co měla na sobě a začínala zvlhčovat suchou půdu pod jejíma nohama. Ze zdi trčela kniha, která i v tuhle chvíli vypadala víc jako basreliéf než jen rytina.

„Bože, tohle už ne,“ zašeptala a došla ke knize. Lehce se jí dotkla a nechala na zem spadnout to, co přinesl čas. Pak se knihy dotkla podruhé – tentokrát oběma rukama a lehce, kupodivu, ji ze stěny vytáhla a nechala do místnosti proudit rudou mlhu, co ji záhy zabije – jako minule a ona se „možná“ probudí.

„Čas se krátí,“ ozval se hlas vycházející odevšad a zároveň odnikud. Jako kdyby jen její vnitřní hlas mluvil s takovou silou, že to Evě přišlo, že musí vycházet ze všech stran, ze všech stěn, z půdy, z kořenů, co se snažily prorvat se na povrch a odhalit svá dlouhá, vysušená chapadla přírody.

„Do háje,“ sykla Eva a začínala pociťovat jedovatou mlhu v ústech. Drala si cestu skrze hrdlo, přes hrtan až do plic a dál do plicních sklípků, co byly na konci celého toho dýchacího řetězce. Tam se navázala mlha na to, co Eva neviděla. Nemohla to ani tušit. Bylo to mikroskopické a nikdo na světě, skoro nikdo na světě, neměl potuchy, že to tam je. Žilo to tam teprve chvíli – tam v plicních sklípcích, kde docházelo k brutální výměně kyslíku a oxidu uhličitého pro celý živý organismus. A jak se rudá mlha přiblížila, ožilo to a začalo to dělat to, co má – s plným nasazením.

Dívka několikrát zakašlala a v ruce svírala knihu starší než je Bible, starší než jsou rytiny lidských předků a možná starší než samotné pyramidy Incké říše.

Zase cítila mokro a něčí ruku. Pak se jí dotkla druhá a nakonec ještě další dvě. Někdo jí pomáhal z rozvodněné dešťové řeky.

Uvědomila si to, až když stála na chodníku v průčelí domu. Suchá zem pod jejíma nohama a nad ní strop – byla si jistá, že už nesní.

„Jste v pořádku,“ zeptal se ten samý hlas, co zaslechla, když se koupala ve vodě. Otočila se směrem k němu a dívala se do očí muži, co mohl mít téměř dva metry. Několikadenní strniště na ostře řezané tváři. Pronikavě zkoumavý pohled, který už někde viděla, decentní úsměv a nad pravou částí horního rtu jizva, dva centimetry dlouhá. Nebyla čerstvá a nebyla ani tak výrazná, ale byl to přesně ten detail, který si Eva bude pamatovat.

„Slečno, jste v pořádku,“ řekl muž znovu a Eva si všimla lehounce zažloutlých zubů. Muž musel být patrně kuřák nebo bojoval s dentální hygienou.

Jeho oči byly šedomodré, i přes to, že na hlavě měl lehce kadeřavé, neučesané vlasy barvy právě všude bydlících havranů.

„Jste,“ začal znovu opakovat svou otázku, ale Eva ho zarazila.

„Děkuji. Jo, už jsem v pořádku. Až na to, že jsem,“ podívala se na sebe, „celá mokrá a myslím tím celá.“ Rozesmála se nad představou, že povídá cizímu muži, že má mokré i spodní prádlo.

„Neuhodila jste se,“ ptal se dál.

Je snad polda, napadlo Evu. „Vlastně ani ne,“ odpověděla. Ne, nepraštila se do hlavy, nebo si toho alespoň není vědoma.

„To jsem rád. Nechcete někam doprovodit?“

Do HM, abych si koupila něco na sebe. Něco, co není mokré.

„Ne. To bych asi mohla zvládnout.“

Otočila se a viděla dva žluté, zářící kopečky. „Půjdu se trochu ohřát,“ řekla a ukázala pohledem na symbol rychlého občerstvení.

Bylo vidět, že přemýšlí a pak se usmál. „S tím by se dalo něco udělat,“ dodal a usmál se.

Ani netušila, jak se to stalo. Před chvílí ležela, celá mokrá, v kaluži vody a teď? Teď seděla v zadní části McDonaldu, vedle dveří pro personál. Byla oblečená jen do trička symbolu restaurace, kalhot téže firmy a před sebou měla horkou kávu. Nebyla příliš dobrá, ale to jí teď bylo jedno. Byla ráda za cokoli. Hlavně, že to bylo teplé. Vedle kávy, která kupodivu nebyla v papírovém kelímku, ležela její peněženka, občanka, rozložený mobilní telefon a kniha, která zázrakem neutrpěla sebemenší ujmy.

Aniž by se dívala, všimla si blížícího se stínu. Byl to on. Jmenoval se Eliáš Dvorský. Bylo mu lehce po čtyřicítce a, světe div se, byl to policista. Pravda – měla by říkat kriminalista nebo něco takového, protože Eliáš rozhodně nedělal pochůzkaře. Řešil kriminální případy všeho druhu, ale hlavně – ty těžší. Byl rozvedený a měl dvě děti, které ale získala do péče jeho žena.

A v tuhle chvíli byl pro ní skoro hrdinou dne.

Hned, jak přišli do restaurace, nechal si zavolat manažera. Vysvětlil mu, co se stalo, a pověděl mu, že by byl velmi rád, kdyby se našel způsob jak Evě pomoci.

A hle – šlo to. Dali jí pracovní oděv zaměstnance a někdo našel ve skladu i žehličku, kterou se dalo lehce vysušit její promočené oblečení. Kromě spodního prádla, se teď sušilo téměř všechno.

Káva byla na podnik, což Evu ještě víc překvapilo. Ten chlap musel mít dobrou vyjednávací taktiku.

„Kdybyste ještě něco potřebovala, stačí říci. Všechno je v rámci pomoci Policii,“ řekl, jak se nad ní objevil.

„Děkuji,“ řekla zcela upřímně. „Nemáte představu, kdy budu mít oblečení suchý,“ zeptala se.

„Ještě asi hodinu. Tou žehličkou to zas tak rychle nejde, jak se zdálo. Není to sušička,“ dodal a zasmál se. „Omlouvám se, že Vás tady budu muset nechat, ale povinnosti volají.“

„Bože to ne. Omlouvat se nemusíte. To já bych se měla omlouvat, že jsem Vám takto narušila dnešní den. Jsem Vám za to opravdu neskonale vděčná. Nikdo jiný by mi asi nepomohl.“

„Pravda, než jsem Vás z té vody vytáhl, tak si Vás nikdo jiný skoro ani nevšiml.“

„Jste prostě hrdina na svém místě,“ řekla a hodila po něm okem.

„Ještě jednou se omlouvám. Kdyby něco,“ Vytáhl kartičku jeho oddělení, „tak mi napište a já to vyřídím,“ dodal a pak už viděla jen jeho záda.

Povzdychla si a pak její oči sjely k telefonu.

Tomáš, zašeptala a chopila se telefonu.

Skládat telefon byla hračka. Každou chvíli se jí rozpadl. Nepatřil k těm složitým smartphonům. Nepotřebovala v něm čtečku karet, čtečku otisků prstů a jiné vychytávky posledních měsíců.

Záhý byl telefon ve funkčním stavu a zázrakem mu voda ani trochu neublížila. A tak mohla hned psát. „Omlouvám se, měla jsem nehodu, bohužel nedorazím. Suším věci v Mekáči. Tak tě uvidím až večer. Miluju Tě. - zpráva odeslána.

Melodie, která vyhrávala z reproduktorů, měla na Evu uklidňující vliv a pomalu ji uváděla do spánku. Dívka zavírala oči a zase je pod tlakem otvírala. Uvědomovala si, že celý den byl pro ní až příliš náročný. Včerejší oheň v Galerii Nebesa, pak cesta přes Karlův most, kniha, Ludmila, mlha, sex s Tomášem, knihovna, Náměstíčnice a pak tohle.

Bože. V tu chvíli se cítila tak trapně. Sedí tady v McDonaldu, oblečená v pracovní uniformě nějakého chudáka. Popíjí tu kávu zdarma a další výlohy jdou na vrub Policie Hlavního Města. Super. Ještě, že po ní nechtěl občanku, aby jí mohl fakturu poslat na její adresu nebo zavolat rodičům.

Ale byl to stejně sympaták, napadlo Evu a začala o Eliášovi přemýšlet o něco víc. Pod tou podzimní bundou se muselo skrývat kvalitní tělo. Měl široká ramena a byl přeci vysoký. Nevšimla si žádného vydouvajícího se břicha, takže musel mít rozhodně dobrou figuru. Vybavila si stisk jeho ruky, když ji pomáhal vstát – všechno se jí vracelo. Pořádné chlapské ruce. Podobné měl i Tomáš, ale ten byl mladší a o něco menší. Oproti Eliášovi byl v podstatě jako puberták.

A navíc. Neholí se každý den. Ví, že si to může dovolit. Ví, že ho několikadenní strniště dělá pro ženy zajímavějším. Pohlédla na kartičku, co jí dal. Nic zajímavého – jen Policie Hlavního Města Praha, odbor kriminalistiky, Libeň, detektiv Eliáš Dvorský a pak osobní telefonní číslo, číslo a email na okrsek.

Když už byla v přemýšlení o Eliášovi tak hluboko, že skoro ani nevnímala okolí, její pohled ulpěl na knize z toho divného knihkupectví.

Položila na ni ruku a cítila jemné vibrace. Proudily z knihy přes prsty až do jejího celého těla.

Přítáhla si ji k sobě a zkoumavě, jako to dělal Eliáš, když se na ni díval – zkoumal ji, její tvář, její reakce, si začala knihu prohlížet.

Knihy byla bez přebalu, který se asi taky někde záhadně ztratil, jako obnošený svrchník, jako majitel knihkupectví. Odrbaná a špinavá. Jen slabý náznak nějaké snahy o to, aby kniha vůbec svým zevnějškem vábila potenciálního čtenáře.

Na první stránce si ještě jednou přečetla slova toho, kdo vše sepsal a dal dohromady. V dolní části byl nakreslený nějaký symbol, který připomínal pentagram, ale v tomto provedení ho viděla jen jednou. Otočila dál – následoval krátký obsah. Kniha nebyla tlustá a tomu i odpovídal obsah.

První kapitola – Úvod – aneb vítejte v jiném světě. Jen jedna jediná strana, která pouze sloužila jako prodloužení slov autora.

Druhá kapitola – Pohled na teorii energie. *Energie? Co tím myslí? Jako třeba duševní? Fyzická?*

A pak už si pod názvy nedokázala představit nic konkrétního.

Třetí kapitola – Energie jako nástroj stvoření a ničení – spojení našeho světa a toho za reálnou hranicí našeho světa

Čtvrtá kapitola – Základní teorie o jiném světě

Pátá kapitola – Podstata některých z teorií (Lincolnovo pojetí jiného světa – základy, Marsdenova teorie konce měst, Adams-Scott-Tsui teorém, Grunwaldova teorie o vzniku jiného světa, Tscherniewiczova radikální teorie destrukce)

Šestá kapitola - Kniha Jiného Světa a možná místa, kde může být

Závěr

Na konci stránky bylo datum vydání, což pro knihy nebylo standardní, a pro tuto knihu to bylo neobvyklé – 1805, 1875, 1853, 1914, 1944, 1982 a pak následoval výčet téměř každého roku až do doby, kdy Marsden zmizel.

Pak ztuhla. Znovu si přečetla jednotlivé kapitoly. Na čele se jí objevily nepatrné krůpěje potu. *Marsdenova teorie konce měst*, zašeptala. „Bože,“ vykřikla nahlas a hned ztichla. Samotnou jí to šokovalo, jak nahlas projevila své emoce. Pár sedící v křesílkách vedle ní si přestal povídat. Otočil se na ní a dívka z páru na ní hodila opovržlivě dráždivý pohled.

Táhni někam, chtěla jí Eva vmést do tváře. *Právě jsem se celá vyválela v řece deště, mé oblečení se tady někde suší nad sporákem, kde se smaží jídlo, nebo Bůh ví, co já vím, kde. Jsem unavená a mokrá. Tak už drž ten svůj pysk a jdi si s těma umělejma ...nehtama třeba do hrobu.* Myslela opravdu rychle. Dívka měla štěstí. Záhy jí to přestalo bavit a už se zase věnovala svého příteli.

V tom se nad ní objevil jeden ze zaměstnanců rychlého občerstvení a hodil po ní tázavý pohled, který záhy následovala i slova vycházející z jeho úst. „Ještě jednu kávu? Detektiv Dvorský chtěl, abyste nestrádala, zatímco tu budete.“ Pak se nuceně usmál.

Chápala jeho přístup. Byla to práce. Nechtěl se tu starat o nějakou mokrou chuděru. A ještě když s ní přijde policista, co si diktuje podmínky. A tak se nezlobila.

Ale ještě jednu kávu bych si dala, napadlo ji a smutně se na něj podívala.

„Takže jedno presso s mlékem,“ dodal, když si správně přečetl její tvář.

„Díky,“ odpověděla a usmála se.

Hodil po ní zmateně chápavý pohled a odešel. Eva se tak zase mohla vrátit ke knize.

Venku se ochladilo ještě o něco víc. Na všechno padl podivný plášť mlhy. Kdo chtěl večer vyhlížet při měsíčku hvězdy, měl smůlu.

Dávno uplynula doba, kdy mohla Eva Tomáše navštívit v tělocvičně, kde trénoval své svěřenkyně. Netušila, že ho jedna z nich začínala balit, a když se šel sprchovat, aby ze sebe smyl pot, připlížila se k němu a pak už jen voda smáčela její sportovní úbor. „Jsem celá mokrá,“ zašeptala a on odolával. „Musím si to sundat,“ sykla a on ji zastavil. Jenže pak se to celé zvrhlo a on podlehl její živočišné agresivitě.

Před Evou se tak během aktu mezi Tomášem a jeho svěřenkyní Erikou, hromadily, teď už jen kelímky s kávou. Detektiv Dvorský tu už nebyl. Nebyl důvod té ženě dávat kávu do hrnečku. Papírový kelímeček stačil.

Zavřela knihu a chtěla ji dát pryč. Její hlava byla plná slov, kterým nerozuměla, a v některých případech ani rozumět nechtěla. Hned jí to připomnělo poslední zkoušku z chemie. Sice učiteli něco povídala, ale nerozuměla téměř ani slovíčku. Byla to jako naučená básnička. Nakonec se z toho přeci jen vyklubala jednička. Eva měla velmi dobrou paměť.

Nadechla se a chtěla si myšlenky uspořádat.

Marsdenova teorie konce měst. Jedna z nejnovějších teorií o něčem, o čem neměla ani potuchy. Věděla, že si bude muset přečíst i zbytek knihy, aby to vše pochopila. Marsden byl poslední, co do knihy něco přidal a i tak to bylo už několik let.

Myslel si, že za každou katastrofou, která lidstvo potkala, mohla energie pocházející z jiného světa. Ta energie po celá století proudí z jiného světa do toho našeho skrze sítě neviditelných spojení, které se u nás dále vážou na pevné stavby, ne na lidi či zvířata, ale na stavby.

Stál za teorií, že energie jako taková může být spotřebována. A v tomto případě dojde k destrukci, která sama o sobě může mít povahu čehokoli – přírodní katastrofy, lidského neštěstí. Jako příklad uváděl vyhoření Londýna, vybombardování Berlína či destrukce dvojčat v New Yorku v roce 2001. Samozřejmě, že nezapomněl uvést přílivovou vlnu v Thajsku, Indonésii, či hurikán Katrina nebo povodně v Čechách v roce 2002. Všechno to mohlo být způsobeno vyplýváním energie z jiného světa, nebo to mohl být alespoň náznak toho, že se pomaličku blíží její vyčerpání.

Sám stál důrazně za teorií, že každá větší, řekněme, nehoda, označuje další razantnější pokles energie, a že samotné její úplné vyplýtvání, vnese do města naprostý chaos a blížící se naprostý konec všeho. Jako příklad uvedl Pompeje, které, když přišly o svou veškerou energii, byly zničeny a srovnány se zemí, když město zalila láva z blízké sopky.

Byl to pak on, který ve své teorii určil, že samotné matičce Praze brzy energie dojde, že než se tak stane, dojde ještě k několika nehodám, které podpoří jeho vlastní teorii.

Když si to Eva četla, vstávaly jí chloupky na šíji hrůzou. Jeden z hlavních bodů, které mohly být příznakem konce, byly povodně v roce 2002, kdy došlo ke zničení několika čtvrtí podél řeky Vltavy. Bylo to nečekané a šokující. Nikdo na to nebyl připraven. Sám pak ale dodal, že na další podporu své teorie ohledně katastrofy, co by vedla ke zničení Prahy, nemá podklady.

„Bože, to byl magor,“ sykla. Pořád ještě cítila energii, co z knihy vycházela. Ještě jednou otevřela knihu na první stránce.

Přejela přes slova autora (nebo snad autorů) k tomu, co bylo na konci samotného textu.

Cesta do jiného světa začíná za hradbami hradu a vede skrze temné kobky, na jejichž konci rudá záře ti cestu ukáže, bylo napsáno na posledním řádku malým drobným písmem. Pod touto větou pak někdo rukou dopsal: Když chceš najít původní spis, drž se **této** věty. Při západu slunce je to ta nejlepší doba.

„Nejlepší doba je při západu Slunce,“ zašeptala a podívala se na mobil. Od Tomáše doposud žádná zpráva. Západ slunce bude za chvíli. Čas tu běžel mnohem rychleji, než si myslela. „Hradby Hradu,“ sykla pro sebe. Myslí tím snad Pražský hrad? Musí myslet Pražský hrad. Žádný jiný tu široko daleko není.

Napadlo ji něco bláznivého. Rudou září a temné kobky bude řešit později. Teď potřebovala svoje věci a rychle.

Slunce se opět o něco posunulo. Cítila to, i přesto, že to nemohla vidět. Mlha stále vládla obloze a nenechala nikoho v klidu. Plížila se ulicemi jako had. Pronásledovala lidi jako stalker a mizela ve větru jako poletující spadlý list.

Eva cítila vyhřáté kalhoty na svých stehnech. Někdo v rychlém občerstvení opravdu vykonal dobrou práci. Pravda. Sice voněl jako čerstvě upečený kus hovězího masa, ale to jí nevadilo. Byla zase na chvíli v suchu.

Za hradbami Hradu, opakovala se pořád dokola. Dojde k úplnému vyčerpání energie, co pohání město. Povodně v roce 2002. Energie bude vyplýtvána a co pak? Co to bude pro Prahu znamenat? A kdy se to vlastně stane? Za rok? Za dva? Za deset let?

Mnoho otázek postupně vyplouvalo na povrch. Na většinu z nich nedokázala najít odpověď. Ona sama toho nebyla schopná.

Vstoupila do komplexu Pražského Hradu a rozhodně necítila žádnou energii, žádný přívál pocitů, které by jí měly něco povědět a někam ji navést.

Prošla přes první nádvoří, pak druhé a zůstala stát před katedrálou sv. Víta. Teď, působila stavba ještě víc mystičtěji než kdy jindy. Světlo reflektorů se ztrácelo v mlžných mracích a tu a tam se mu podařilo najít si cestu k mohutné stavbě a malou část z ní osvětlit. Jestli byl právě teď západ Slunce, Eva ho rozhodně nemohla vidět.

Všechno zase úplně špatně.

Viděla několik turistů, jak stojí u vchodu do katedrály a čtou si popisky, co jim řeknou, že uvnitř katedrály je k vidění kromě soch a modlitebních míst i část pod samotnou stavbou – katakomby, krypty a hroby. Rozzářila se – Temné kobky.

A tak se nechala pozřít, spolu s turisty, stavbou dosahující nebes a v tento den byla ta nebesa opravdu blízko u země.

Turisti, podle jazyka to museli být Němci, šli pár kroků před ní, ale pak se zastavili a jeden z nich, statný Němec, který by tu klidně mohl chodit v lederhosen, začal nadávat. Eva mu nerozuměla. Němčina byla opravdu její slabou stránkou. A tak čekala, až se Němci odvalí o kus dál, aby záhy pochopila, co toho Němce tak dostalo. Polovina katedrály byla v tuhle dobu zavřená kvůli generálnímu úklidu. Do jisté míry za to byla ráda. Nechtěla se někde mačkat a přitom hledat něco, co by jí pomohlo v hledání něčeho, aniž by vlastně věděla čeho. Katakomby otevřeny jen do šesti večer, řekla další informace ze stojanu. Měla pořád ještě šanci.

Nechala se unášet dalším přívalem cizinců dychtících vidět ten skvost i zevnitř, a jak vešla do hlavní lodě, ztuhla. Polovina katedrály byla zahalena do rudého světla. Pomaličku se na tu neobvyklou věc jen nevěřícně dívala, než se zase pohnula – rudá záře.

Nápis u zavřené části zněl jasně: Generální úklid + čištění za pomoci speciálního světla, které likviduje nečistoty bez nutnosti poničení malby, nátěru či kovu – světlo bylo dodáno firmou RedGen. Další moderní objev ve dvacátých letech 21. století.

Za hradbami Hradu, v rudé záři...ještě ty kobky a je tam, kde má být.

První, co Eva pocítila, když vstoupila do hlavní lodi, byl chlad. Nadechla se a v ten moment jí naběhla husí kůže. Do nosu se jí pomaličku plížila vlhkost a Eva si vzpomněla na poslední výlet, na kterém byla, když ještě žila ve Slunečním domě. Pamatovala si hrad a vlhké kobky. Venku bylo vedro, ale uvnitř byla taková zima, že zatoužila po mikině, která jí ležela na téměř zabaleném kufru – její poslední výlet, její poslední den. V ten den si pro ní přijeli. Máma s novým přítelem. Konečně ji pustili z psychiatrické léčebny. Provedli poslední testy a shledali ji způsobilou v péči o dítě. Eva se po několika letech mohla zase vrátit domů. Nevěřila tomu a v ten den byla jako mimo své tělo. Výlet na hrad, jehož jméno už zapoměla, a jehož vnitřní prostory ovládala tma a zima, byl v podstatě taky skoro mimo její tělo.

Rozhlédla se kolem sebe.

Němci se už hrnuli s lístky ke vstupu do placené zóny. Kontrola, postarší muž, který si tu pouze přivydělával k důchodu, na ně chvíli jen zíral a pak jim oznámil, se svými základy Němčiny, že by se měli držet pouze ve vyhraničených zónách. Jsou jasně odděleny. A rozhodně by se neměli dostat do míst za rudými páskami, kde by se mohli ocitnout v přímém červeném světle.

RedGen vydává upozornění, že přímé ozáření tímto druhem světla může způsobovat – vyrážku, bolest hlavy a občasné zvracení – jako většina léků na bolest hlavy, vyrážku a zvracení + může být zdrojem nepříjemného zrudnutí kůže a v extrémních případech se mohou na kůži objevit i nepříjemné mokvavé boláky.

To se ale ukázalo až poté, co bylo světlo jako zdroj čištění použito v několika školách.

Němec to se svou brunátnou povahou odkýval a předal zbytku skupiny. Pak vzal lístky a každému z nich je rozdal. A tak jeden po druhém lístky nechali projet ve stroji, který je ozářil a uvolnil zábranu.

Důchodce se na všechny usmál a popřál jim hezký den. Když prošel poslední, zase strnul ve své oblíbené poloze a díval se před sebe.

V tu chvíli Evě došlo, že si nikde žádný lístek nekoupila. Zpanikařila. Musela se dostat dolů. V tu chvíli zrudla a hlava se jí začínala zahřívát.

V rudé záři světél spatřila sebe, jak stojí u skupinky Němců a zdá se, jako kdyby k nim patřila. Všechno do sebe zapadalo a to, co jí už jednou zachránilo život a jednou její milostný vztah, zase zapracovalo.

Podívala se na kontrolora a v hlavě se jí vytvořil plán, jak by se dovnitř mohla dostat.

Byl překvapený, ale snažil se jí pomoci. Věděla, že nesmí nic říci, že se nesmí prozradit. Bude jen koukat, naznačovat a doufat, že jí neprokoukne.

A tak to také udělala. Zadržaně se k němu přitížila. Skupinka Němců už byla o něco dál, takže nemohl začít křičet. Ne na tomto místě. Ukázala na ně a začala gestikulovat, že patří k nim. Došlo mu to, ale chtěl lístek, a tak ukázala zase dopředu. A on zaváhal. Bylo vidět, že přemýšlí. Pak se usmál, jako správný hodný děda a projel přístroj svou kartou. Zábrana se uvolnila a ona mohla jít dovnitř. Usmála se a hlesla krátce „Danke,“ což bylo jedno z mála slov, která dokázala říci i s příznačným německým přízvukem. Něco jí odpověděl, ale tak daleko už se Eva nedostala. Pořád se přitom usmíval, a tak pochopila, že je vše v pořádku.

Byla uvnitř a mohla začít pátrat po dalších indiciích.

Na Tomáše si v tu chvíli ani nevzpomněla.

Ladně došla Němce, aby svou tichou lest lépe maskovala, a kdykoli se na ní turisti podívali, dělala, že je prostě jenom zahleděná do toho samého, do čeho byli zahleděni i oni. Fungovalo to. Prošla s nimi skoro celou otevřenou placenou zónu.

Po očku přitom sledovala rudé světla, která aktivně čistila vše, co jim přišlo do cesty. Proudly rudé se jako zbraně z hvězdných válek zařezávaly do všeho, co jim přišlo do cesty – sochy, busty, vstupy do zповědnic. Dodávaly celému místu kouzlo, které se teď znásobilo.

Neměly vůni, ale i tak byl vzduch prosycen něčím, co Eva nedokázala rozeznat.

Její kroky zpomalily, až když všichni procházely kolem vstupu do katakomb. Tam se zastavili a Němec, co měl v ruce lístky, si začal číst další nápis. Zdálo se, že se rozhodují, zda by měli navštívit i dolní prostory nebo ne. Začínali hlasovat. Trvalo to dlouho a proudly rudé záře se prolínaly sotva pár metrů před ní. Všimla si jednoho z nich, jak míří směr do katakomb. Tam dole, pod několika schody dopadalo velmi tence červené světlo a bezdůvodně čistilo jedinou dlaždici, na které ani nebyl žádný symbol či rytina. To byl směr, kterým se musela dát. Eva tak využila své šance a odtrhla se.

Opatrně prošla kolem záře a pak zmizela v útrobách katakomb. Kontrolní čas na jejím mobilu říkal za pět minut šest.

To je sakra málo času, napadlo Evu, ale teď už se nemohla vrátit.

Umělé osvětlení, cedule s příkazy, ohraničené prostory – to vše kazilo dojem, který katakomby měly v lidech vzbuzovat. I tak to místo trochu mohlo nahánět husí kůži. Jediná cedule, která se jí vryla do paměti, byla s informací, že díky náhlé zvýšené vlhkosti se mají návštěvníci držet pouze vytvořeného dřevěného chodníku, který byl pár centimetrů nad původní podlahou – jako kdyby byla v krápníkové jeskyni.

Šla pozvolna. Neměla ani ponětí, co tu má najít. Doufala, že jí něco pomůže, ale taky mohla být úplně mimo. Celý den se držela imaginárních věcí – ujela půlku Prahy, aby se setkala s mužem, který nebyl mužem, ale dívkou v pubertě. Dostala do ruky knihu, která mohla být stará několik desítek let nebo taky pár dnů. Jako bonus k ní dostala starou, otrhanou mapu Prahy, na níž ani nebylo znázorněné metro – k čemu jí jako bude? Pak je pod, bůh ví, jakým tlakem donucena jít až sem – a to jen proto, že jí to ta kniha za dvacku říká – *ne ta kniha, to ta holka to tam dopsala*, napadlo Evu a cítila se dopáleně.

Teď tu straší v podzemí a hledá ani neví, co následuje Rudou záři hradby Hradu a nějaký starý kobky. Jsem blázen. Musím být.

„Slečno,“ ozvalo se vedle ní a vyvolalo to naprostý šok, až nadskočila tak, že se celý dřevěný chodník zachvěl a místy snad i popraskal. Hlas patřil hlídači, co dole na vše dával pozor. „Omlouvám se,“ pokračoval. „Za chvíli budeme katakomby zavírat.“

„Oh...děkuji za informaci. Jen...“ *Co teď? Co mám do háje říct?* „Najdu svou kamarádku. Měla by tu někde být,“ odpověděla se vší vážností.

„Dobře. Dám Vám chvíličku, ale pak budete muset jít. Celý prostor se po šesté začne čistit. Nikdo tady nesmí zůstat.“ Říkal to se vší vážností. Aby ne. RedGen byl v podstatě škodlivý.

„Budu rychlá.“

„To byste měla. Je to hlavně ve Vašem zájmu,“ pak šel dál, asi informovat i další hosty, kterých tu bylo velmi málu. Eva si musela pospíšet. Za chvíli hlídači dojde, že tu nikdo není a ona bude chycena při lži.

Procházela vytesanými tunely a hledala sebemenší náznak, symbol, cokoli, co by jí alespoň dalo nějakou odpověď. V zoufalství vytáhla i knihu, co měla z knihkupectví. Listovala stránkami, jako kdyby jí snad mohly právě ony dát tu kýženou odpověď.

Písmenka se jí postupně slévala do spleti podobné špagetám. Nic nedávalo smysl. Nic nebylo takové, jako to mělo být. Něco bylo špatně. Něco nebo někdo. Možná ona sama byla tím, kdo byl špatný. Kdyby se teď viděla v zrcadle, asi by se nepoznala. Vnímala by pouze karikaturu, která se z ní během těchto pár dnů stala. Jako kdyby ona, Eva, do ní se Tomáš zamiloval, prostě zmizela z povrchu zemského.

Nadechla se a cítila, jak jí začíná pálit v krku. Oči měla rudé od alergenu, který byl prudce reaktivní. Zvedla ruce, ale místo hebké kůže viděla zarudlou kůži, která vražedně bolela. Chtěla se poškrábat, ale místo toho si kůži začínala strhávat. Na vzduchu tak bylo vše, co bylo pod kůží – odhalené maso a krev proudící na všechny strany. Toxin, který byl všude kolem, se tak dostával na čerstvě odhalená místa rychleji a působil další bolest. Jako ta droga, jako krokodýl. Drsné rychlé, bez možnosti návratu.

Připadala si, že se musí každou chvíli zhroutit, že po ní zbude jen nehybné tělo rozežrané až na kost. Nikdo se nebude divit. Mohla si za to sama. Zapomněla na čas a RedGen udělal to, co měl. Očistil všechno okolo. Ještě chvíli a už tu budou jen ty kosti – a možná ani ty ne.

Zakopla a spadla vedle dřevěného chodníku. Půda pod ní byla měkčí, než čekala. Všechno kolem bylo měkčí a jiné, než předtím. Otevřela oči. Rudá záře zaplavila celou chodbu. Vždyť řekli ještě chvíli, tohle nebyla chvíle, to bylo pár vteřin. Viděla, jak záře pohlcuje další prostory. Čistí vše, co jí přijde do cesty – ruší parazity, mikroby a další jednobuněčné organismy, likviduje vypadané vlasy, odumřelé kožní buňky. Ráno budou katakomby jako nové, tedy skoro.

Skrze tu mlhu rudé barvy si začínala něco uvědomovat. Pálení bylo pryč. Svědění bylo pryč. Boláky – jako kdyby nikdy na jejích rukách nebyly. Měla krásnou hebkou pleť. Viděla vše jasnými očima a v krku necítila žádný kaktus.

V tom cosi povolilo. Celá vrstva půdy se pod ní uvolnila a Eva se propadla do temnot.

Muž postaršího věku vyšel schody z katakomb. Rozhlédl se kolem sebe a pak vstup uzavřel rudou páskou s nápisem RedGen. Vytáhl vysílačku na krátkou vzdálenost a přiložil k ústům.

„Katakomy čistý. Můžeme spustit proces,“ řekl jasným hlasem, který ani trochu nezněl staře.

„Jasně Stando. Jsi si jistý, že tam nikdo nezůstat. Byl by z toho průšvih,“ odpověděl mužský hlas na druhé straně.

„Jsem si jistý. Jsou čistý. Tedy zítra budou čistý,“ dodal. „Ukončuji a jdu domů.“

„Dobrou.“

„I tobě.“

Pak si vysílačku zase schoval do kapsy a usmál se. Upravil si pracovní košili a přešel přes odznak, co si každé ráno připínal na pracovní oděv – pentagram se spirálou uvnitř – My, co město jsme, vidíme

vše – bylo napsáno při okraji. Záhy se katakomby zalily rudou září a nikdo neměl potuchy, že tam někdo zůstal.

Cítila chlad. Celé její tělo se třásl. Ne bolestí. Byla si vědoma toho, že jí rudá záře neuškodila, což jí překvapilo. Zima byla tím, co způsobovalo třes, což ji opět mohlo rozveselit. Kdyby byla mrtvá, tak by jí přeci zima nebyla. Ruka lehce hladila zem, na níž Eva ležela – hlína. Eva ležela na vyprahlé, chladné zemi a to doslova.

Postupně si její zrak začínal zvykat na tmu, která kolem byla, a obrysy všeho se postupně zvyrazňovaly. Zem, na níž ležela, byla nerovná, plná výmolů a na několika místech se zpod vrstvy hlíny provrtávaly na povrch kořeny rostlin.

Eviny oči si i nadále přivykaly tamního šeru.

Prostor kolem začínal dostávat další rozměry.

Malá místnost připomínající kobku. Žádná okna, žádné dveře. Jen ve stropě cosi, co mohlo kdysi jako vstupní otvor sloužit, ale v tuhle chvíli bylo to jediné, co mohlo Evě pomoci ven, zazděné. Evě celá místnost připomínala sklep, který někdo vykopal a dál už neměl snahu na něm pracovat. Ze zdi trčely nejen kořeny, které vodu neviděly mnoho let, ale i neopracované kusy kamene a cihel.

Definitivně to musela být kobka. Možná hladomorna, napadlo Evu. Opět se podívala na zazděný otvor ve stropě. Pravidelnost, s jakou byl otvor vypracován, začištěn a obroušen, ani náhodou nezapadala do celkového vzhledu kobky. Sám otvor tak patrně musel být dodělán později. Jak si postupně přivykla, uvědomila si, že je v místnosti světlo. Věřila svému zraku natolik, aby jí došlo, že to není klam. Světlo bylo reálné.

V tu chvíli si byla stoprocentně jistá, že už tu jednou byla. Tehdy to měla jen jako sen. Bylo to vysvobození, a pak se opět ocitla na Karlově mostě. Teď to ale sen nebyl, nebo to tak nevnímala. Rozhodně se s ní něco stalo. Rozhodně si byla jistá tím, že byla zasažena rudým světlem od RedGenu, ale nějakým zázrakem se s tím tělo dokázalo vypořádat.

Teď už byla v prostoru plně orientovaná. Teď už měla představu, kde je. Začínala přemýšlet, jak to, že to nikdo nikdy neodkryl. Stavba katedrály začala už někdy v jedenáctém století. Od té doby se jen přistavovalo. Vzniklo tohle místo v době stavby první katedrály nebo ještě předtím? V ten moment to bylo až příliš mnoho otázek, na které nedokázala najít odpověď. Byla si jistá jedinou věcí. Kniha, na kterou se všechno, co se jí dnes stalo, odkazuje, je tady a možná, že je i reálná.

A všechno už se jednou stalo, nebo spíše – všechno tady dole. Zvedla hlavu a spatřila ten zazděný vchod na stropě. Musel vést někam do katedrály svatého Víta ale kam?

Prach, který ona sama zvířila, si konečně sedl. Všude to zářilo, jako kdyby nebyla ve sklepní kopce a na té jediné zdi, byl ten podivný reliéf knihy.

Došla k němu, byl to jako v tom snu, jako v té vizi, už dvakrát během ani ne jednoho dne. Chytla ho oběma rukama a trhla. Strach z rudé mlhy byl ten tam. Křuplo to. Trhla ještě jednou a držela knihu v ruce. Byla menší, mnohem menší, než jako v tom snu nebo vizi. Připomínala, víc než knihu, zápisník.

Na kožených deskách byl pentagram s něčím, co připomínalo spirálu. Ruce se jí třásl. Dech jí docházel.

Otevřela ji.

„Vítej Vyvolený! To, co držíš v ruce, zachrání jednou celý tvůj svět. Važ si ho, chraň ho a drž se všeho, co se uvnitř píše. Na ničem jiném v tuhle chvíli nezáleží.“ Autor – neznámý.

Nadechla se. Jako kdyby do sebe pohltila část něčeho, čemu sice nerozuměla, ale teď si byla najednou jistá tím, že dříve či později, pochopí a pozná.

Boj pokračuje a lidé konečně do ruky dostaly zbraň, která je ve finále může zachránit, ale i tak se temnota městem pomaličku a potichoučku šíří dál.

Konec šestého dílu.